

Thư của Phao-lô gửi cho Người Rô-ma (Rô-ma)

Mục-đích: Để giới-thiệu Phao-lô cho dân ở Rô-ma và để gửi một mẫu thông-điệp của người trước khi người đến Rô-ma.

Trước-giả: Phao-lô

Gửi cho: Các Christ-nhân tại Rô-ma và mọi nơi

Ngày viết: Khoảng 57 SC (Sau Christ Giáng-sinh) từ Cô-rinh-tô, khi Phao-lô đang chuẩn-bị thăm Giê-ru-sa-lem để trợ-giúp

Bối-cảnh: Dường như Phao-lô đã xong công-việc của mình tại phương đông, và người định kế-hoạch viếng-thăm Rô-ma trên đường đến Xi-pa-nia sau khi đã giao số tiền đóng góp cho các Christ-nhân nghèo tại Giê-ru-sa-lem (15.22-15.28). Hội-thánh ở Rô-ma hầu hết là người Giu-đa nhưng cũng có một số người phi-Giu-đa.

Câu gốc: “Bởi vậy đã được xưng công-chính bởi đức-tin, chúng ta có sự hòa-thuận với Đức Chúa TRỜI qua Chúa Giê-xu Đấng Christ chúng ta.” (5.1)

Nhân-vật chính: Phao-lô, Phê-bê

Chỗ chính: Rô-ma

Đặc-điểm: Phao-lô viết cho dân ở Rô-ma như là một sự trình-bày đức-tin của mình được sắp-xếp và trình-bày cẩn-thận—nhô không có hình-thức của một lá thư thông-thường. Tuy nhiên người cũng có một phần dài chào-hỏi những người ở tại Rô-ma nơi phần cuối lá thư.

Ý chính: Hiểu-biết và từng trải, Công-tổ-viên chính-phủ trình-bày vụ kiện. Gọi các chứng-nhân, người trình-bày các chứng cứ, và kết-luận quả-quyết trước Bồi-thẩm-đoàn là: chính bị-cáo chứ không ai khác, ngoại trừ một mình bị-cáo. Lời tuyên-án không gây ngạc-nhiên: “Có tội!” và công-lý được củng-cố!

Sứ-đồ Phao-lô thông-minh, biểu đạt rõ-ràng, có tài ăn-nói, và phó-thác cho sự kêu-gọi của mình. Như là một luật-sư tài-giỏi, ông trình-bày trường-hợp về tin-lành một cách rõ-ràng và thẳng-thắn trong lá thư này của ông gửi cho các tín-nhân tại Rô-ma. Phao-lô đã nghe về hội-thánh tại Rô-ma, nhưng ông chưa từng đến đó, cũng như chưa có một sứ-đồ nào đến đó cả. Một cách hiển-nhiên hội-thánh đã khởi-sự bởi những người Giu-đa đã nhận đức-tin trong ngày Ngũ-tuần có ghi trong Công-vụ 2. Họ đã rao-truyền đức-tin khi họ về tới Rô-ma và hội-thánh đã được thành-lập và tăng-trưởng. Mặc dầu có các hàng rào ngăn cách, Phao-lô vẫn cảm-nhận có sự ràng buộc với các tín-nhân Rô-ma. Họ là anh em trong Đấng Christ; ông khao-khát gặp họ mặt đối mặt. Ông đâu chưa từng biết mặt họ, nhưng ông vẫn thương họ. Ông gửi lá thư này để tự giới-thiệu và để làm một bản tuyên-bố rõ-ràng về đức-tin.

Sau phần giới-thiệu ngắn, Phao-lô trình-bày các sự kiện thật của tin-lành (1.3) và công-bố sự trung-thành của mình đối với nó (1.16-1.17). Người tiếp theo bằng việc dựng nền tình trạng hư-mất toàn diện của loài người và sự

cần-thiết để Đức Chúa TRỜI can thiệp (1.18-3.20). Đoạn Phao-lô trình-bày tin-lành—sự cứu-rỗi có sẵn cho tất cả, không phân-biệt dòng-dõi, tội-lỗi, hay giai-cấp. Chúng ta được cứu bởi ân-điển (ân-huệ từ Đức Chúa TRỜI, không phải làm nên hay xứng-đáng để được) mà chỉ nhờ đức-tin (hoàn-toàn trông-cậy) nơi Đấng Christ Giê-xu và việc đã làm xong rồi của Ngài. Nhờ Ngài chúng ta có thể đứng trước mặt Đức Chúa TRỜI, được xưng công-chính, “vô tội” (3.21-5.21). Với nền-tảng này, Phao-lô đi thẳng vào sự thảo-luận về tự-do có được từ việc được cứu—tự-do không bị kèm-keo dưới quyền-năng của tội-lỗi (6.1-6.23), tự-do khỏi sự đô-hộ của luật-pháp (7.1-7.25), tự-do trở thành giống như Đấng Christ và khám-phá tình yêu vô hạn của Đức Chúa TRỜI (8.1-8.39).

Nói thẳng với các anh em Giu-đa của mình, Phao-lô chia-sẻ sự lo-lắng cho họ và giải-thích họ thích-hợp với chương-trình của Đức Chúa TRỜI thế nào (9.1-11.12).

Đức Chúa TRỜI đã lập đường-lối cho các người Giu-đa và phi-Giu-đa hiệp một trong thân-thể Đấng Christ—cả hai nhóm có thể ca-tụng Ngài vì sự khôn-ngoan và tình yêu của Ngài (11.13-11.36).

Phao-lô giải-thích việc sống hoàn-toàn giao-phó cho Đấng Christ là gì—dùng ân-tử thuộc linh để phục-vụ người khác (12.3-12.8), thương-yêu chân-thật các người khác (12.9-12.21), và là một công-dân tốt (13.1-13.14).

Tự-do phải được hướng-dẫn bởi tình thương để gây-dựng lẫn nhau trong đức-tin, nhạy cảm, và giúp-đỡ người yếu (14.1-15.4).

Phao-lô nhấn mạnh sự hợp-nhất, đặc-biệt là giữa người phi-Giu-đa và Giu-đa (15.1-15.13).

Kết-luận bằng việc ôn lại các lý-do viết thư này, chương-trình cá-nhân (15.22-15.33), và chào hỏi (16.1-16.27).

Khi đọc sách “Thư của Phao-lô gửi cho người Rô-ma”, xin quý vị xét lại tấm lòng phó-thác của mình cho Đấng Christ và xin tái xác-nhận các mối liên-hệ của mình với các tín-hữu khác trong cùng thân-thể của Đấng Christ.

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 1.1-2.6)**

A. ĐIỀU ĐỂ TIN (1.1-11.36)

1. Sự đầy tội-lỗi của loài người (1.1-3.20)

Lời mở-đầu chào thăm (1.1-1.7)

1¹Phao-lô, một kẻ nô-lệ của Đấng Christ Giê-xu, một sứ-đô được gọi, được đề riêng ra cho tin-lành của Đức Chúa TRỜI, ²mà Ngài đã hứa trước kia qua các tiên-tri của Ngài trong Thánh-Kinh, ³về Con Trai của Ngài, đã được sinh ra thuộc dòng-dõi của Đa-vít theo xác-thịt, ⁴đã được công-bố là Con Trai của Đức Chúa TRỜI với quyền-năng bởi sự sống lại từ người chết, theo Thánh Linh, Giê-xu Đấng Christ Chúa của chúng ta, ⁵qua Ngài chúng tôi đã nhận được ân-điễn và chức-vụ sứ-đô để đem đến sự tuân-phục của đức-tin ở giữa tất cả các dân Ngoại-bang vì cơ danh của Ngài, ⁶ở giữa họ anh em cũng là những kẻ được gọi của Giê-xu Đấng Christ; ⁷gửi đến tất cả những người được yêu-dấu của Đức Chúa TRỜI trong Rô-ma, được gọi là các thánh-đô: Nguyên xin ân-điễn cho anh em và sự bình-an từ Đức Chúa TRỜI Cha của chúng ta và Chúa Giê-xu Đấng Christ.

Phao-lô công-bố quyền-năng của tin-lành (1.8-1.17)

8Trước hết, tôi tạ ơn Đức Chúa TRỜI của tôi qua Giê-xu Đấng Christ vì tất cả anh em, bởi vì đức-tin của anh em được công-bố khắp thế-giới. ⁹Vì Đức Chúa TRỜI, mà tôi phụng-sự bằng linh của tôi trong việc thuyết-giảng tin-lành của Con Trai của Ngài, là nhân-chứng của tôi rằng tôi nhắc-nhờ đến anh em không ngừng-nghi như thế nào, ¹⁰luôn luôn trong các lời cầu-nguyện của tôi, tôi cầu xin nếu bây giờ, có lẽ bởi ý-muốn của Đức Chúa TRỜI, cuối cùng tôi có thể thành-công để đến được cùng anh em. ¹¹Vì tôi nóng lòng được gặp anh em để tôi có thể chuyển giao vài ân-tử thuộc linh cho anh em, để anh em được làm vững chắc; ¹²nghe là, để tôi được khích-lệ cùng với anh em trong khi ở giữa anh em, mỗi người này trong chúng ta bằng đức-tin của người kia, của cả anh em lẫn của tôi. ¹³Và tôi chẳng muốn anh em không biết, hỡi anh em, rằng tôi đã thường trừ-định đến cùng anh em (và từ trước đến nay đã bị ngăn-cản) để tôi cũng được một số trái ở giữa anh em, ngay cả như ở giữa phần còn lại trong các dân Ngoại-bang. ¹⁴Tôi là con nợ của cả những người Gờ-réc lẫn của những người đã-man, của cả những kẻ khôn-ngoan lẫn của những kẻ đại-dột. ¹⁵Như thế, về phần tôi, tôi cũng thiết-tha thuyết-giảng tin-lành cho anh em là những người ở trong Rô-ma.

16Vì tôi không hổ-thẹn về tin-lành, vì nó là quyền-năng của Đức Chúa TRỜI ban sự cứu-rỗi cho mọi người tin, cho người Giu-đa trước tiên và cũng cho người Gờ-réc. ¹⁷Vì trong nó, sự công-chính của Đức Chúa TRỜI được tiết-lộ từ đức-tin đến đức-tin, như được viết: “NHƯNG NGƯỜI CÔNG-CHÍNH SẼ SỐNG BỞI ĐỨC-TIN.”⁽¹⁾

Cơn giận của Đức Chúa TRỜI nơi tội-lỗi (1.18-1.32)

18Vì cơn thịnh-nộ của Đức Chúa TRỜI được tiết-lộ từ trời nghịch lại mọi sự không tin kính và sự không công-chính của con người, là những kẻ đè nén lẽ thật bằng sự không công-chính, ¹⁹bởi vì điều đã được biết về Đức Chúa TRỜI là hiển-nhiên ở bên trong họ; vì Đức Chúa TRỜI đã làm

nó hiển-nhiên cho họ. ²⁰Vì từ sáng-thể, các thuộc-tính không thấy được của Ngài, thần-tính và quyền-năng đời đời của Ngài, đã được thấy rõ-ràng, được hiểu qua điều đã được sáng-tạo, để họ không có lý-do để bào-chữa. ²¹Vì mặc dầu họ đã biết Đức Chúa TRỜI, họ đã chẳng tôn vinh Ngài là Đức Chúa TRỜI, hay dâng các lời cảm-tạ; nhưng họ trở nên vô ích trong sự suy xét của họ, và tâm đại-dột của họ là tối-tăm. ²²Xưng là khôn-ngoan, họ đã trở thành các kẻ khờ-dại, ²³và đã trao đổi vinh-quang của Đức Chúa TRỜI không thể tiêu diệt được cho một hình-tượng theo hình-thể của loài người hay hư-nát hoặc của chim-chóc và các thú bốn cẳng và các sinh-vật bò-sát.

24Bởi vậy Đức Chúa TRỜI đã phó họ theo các dục-vọng của tâm họ cho sự không tinh-sạch, để các thân-thể của họ có thể bị làm mất danh-dự ở giữa họ. ²⁵Vì họ đã đổi lẽ-thật của Đức Chúa TRỜI cho sự dối-trá, và đã thờ-phượng và đã phục-vụ vật thọ-tạo thay vì Đấng Sáng-tạo, Đấng được chúc-tụng cho tới hàng thế kỷ. A-men.

26Vì lý-do này, Đức Chúa TRỜI đã phó họ cho các sự đăm mề làm mất phẩm-giá; vì đàn-bà của họ đã đổi-chác chức-năng tự-nhiên lấy cái nghịch tự-nhiên; ²⁷và cũng cùng một cách đó các ông bỏ chức-năng tự-nhiên của đàn-bà và nung đốt trong lòng ham muốn lẫn nhau, đàn-ông với đàn-ông làm điều không biết nhục và nhận vào chính mình hình-phạt xứng với lỗi-làm của mình.

28Và y như họ đã không còn thấy thích-hợp để có Đức Chúa TRỜI trong trí-thức nữa, Đức Chúa TRỜI đã phó họ cho một tâm-trí suy-đồi, để làm các việc không thích đáng, ²⁹đây tất cả sự không công-chính, gian-ác, tham-lam, xấu-xa; đầy sự ganh-tị, sát-nhân, xung-đột, lừa-dối, hiểm-độc; họ là những kẻ hay nói chuyện tầm phào, ³⁰những kẻ vu-không, những kẻ ghét Đức Chúa TRỜI, vô lễ, kiêu-căng, khoe-khoang, những kẻ phát-minh sự xấu-xa, không tuân-phục cha mẹ, ³¹không có sự hiểu-biết, không đáng tin-cậy, không thương yêu, không có lòng khoan-dung; ³²và, dầu họ biết qui-định của Đức Chúa TRỜI, rằng những kẻ thực-hành các điều như vậy đáng chết, họ chẳng những chỉ làm cùng các điều đó, mà còn hết lòng tán-thành cho những kẻ khác thực-hành chúng.

Sự Đức Chúa TRỜI phán-xét về tội-lỗi (2.1-2.16)

2¹Bởi vậy người không có lý-do để bào chữa, mỗi người trong các người đưa ra phán-xét, vì trong điều người phán-xét kẻ khác, người tự kết án chính người; vì người, kẻ phán-xét, thực-hành cùng một thứ. ²Và chúng ta biết rằng phán-quyết của Đức Chúa TRỜI là theo lẽ-thật nghịch lại những kẻ thực-hành các điều như thế. ³Và há người tưởng điều này, hỡi loài người, là kẻ đưa ra phán-xét trên những kẻ thực-hành các điều như thế và chính người làm cùng các điều ấy, rằng người sẽ thoát khỏi sự phán-quyết của Đức Chúa TRỜI ư? ⁴Hay người khinh-để sự phong-phú của sự ân-cần và sức chịu đựng và lòng kiên-nhẫn của Ngài, chẳng biết rằng sự ân-cần của Đức Chúa TRỜI dẫn người đến sự ăn-năn sao? ⁵Nhưng vì sự ngoan-cố và lòng không ăn-năn, người đang chất-chứa cơn thịnh-nộ cho chính người trong ngày có cơn thịnh-nộ và khai thị về sự phán-quyết công-chính của Đức Chúa TRỜI, ⁶Đấng SẼ BẢO-ĐÁP MỌI NGƯỜI TÙY THEO CÁC VIỆC

¹Ha-ba-cúc 2.4

Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 2.7-3.20)

LÀM CỦA NGƯỜI ĐÓ⁽¹⁾: 7 cho những kẻ, bằng sự kiên-trì trong sự làm lành, tìm kiếm vinh-quang và danh-dự và sự bất-tử, sự sống đời đời; 8 song cho những kẻ tham vọng ích-kỷ và không tuân-phục lẽ-thật, nhưng tuân-phục sự không công-chính, con thịnh-nộ và sự giận-dữ. 9 Sẽ có sự khổ-nạn và đau-khổ trên mọi hồn⁽²⁾ của người là kẻ làm điều xấu-xa, của người Giu-đa trước và cũng của người Gờ-réc, 10 song vinh-quang và danh-dự và bình-an cho mọi người làm lành, cho người Giu-đa trước và cũng cho người Gờ-réc. 11 Vì với ĐỨC CHÚA TRỜI không có một sự thiên-vị nào cả. 12 Vì tất cả đã phạm tội không có Luật-pháp cũng sẽ diệt-vong không có Luật-pháp, và tất cả đã phạm tội dưới Luật-pháp sẽ bị phán-quyết bởi Luật-pháp; 13 vì chẳng phải những kẻ nghe về Luật-pháp là đúng trước mặt ĐỨC CHÚA TRỜI, song những kẻ thực-hành Luật-pháp sẽ được xưng công-chính. 14 Vì khi dân Ngoại-bang không có Luật-pháp làm bởi tự-nhiên các điều của Luật-pháp, các điều này, *dẫu* không có Luật-pháp, cũng là một luật-pháp cho chính họ. 15 trong đó họ bày tỏ việc làm của Luật-pháp được viết trong tâm của họ, lương-tâm của họ mang chứng cứ, và tự tưởng của họ một cách thay phiên hoặc buộc tội hay biện-hộ họ, 16 vào ngày khi, theo tin-lành của tôi, ĐỨC CHÚA TRỜI sẽ phán-quyết những bí-mật của loài người qua Đấng Christ Giê-xu.

Luật của ĐỨC CHÚA TRỜI bị vi-phạm (2.17-2.29)

17 Nhưng nếu người mang danh “người Giu-đa,” và dựa vào Luật-pháp, và khoe-khoang trong ĐỨC CHÚA TRỜI, 18 và biết ý muốn của Ngài, và chấp nhận các điều thiết-yếu, được giảng-dạy bằng Luật-pháp, 19 và tin chắc rằng chính người là kẻ dẫn đường cho kẻ mù, sự sáng cho những kẻ ở trong tối-tăm, 20 kẻ phê bình của kẻ đại-dội, giáo-viên của những đứa con nít, có trong Luật-pháp sự biểu hiện của kiến-thức và lẽ-thật, 21 bởi vậy, người là kẻ dạy kẻ khác, mà không dạy chính người sao? Người thuyết-giảng rằng người ta không nên trộm-cấp, người có trộm-cấp chẳng? 22 Người nói rằng người ta không nên phạm tội ngoại-tình, người có phạm tội ngoại-tình chẳng? Người ghê tởm các hình-tượng, người có lấy trộm các đền-thờ chẳng? 23 Người khoe-khoang trong Luật-pháp, qua việc người phạm Luật-pháp, người có làm ô-danh ĐỨC CHÚA TRỜI chẳng? 24 Vì “DANH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI BỊ PHẠM-THƯƠNG GIỮA CÁC DÂN NGOẠI-BANG BỞI CỐ CÁC NGƯỜI⁽³⁾” y như được viết. 25 Vì quả thật sự cất-bì có giá-trị, nếu người thực-hành Luật-pháp; nhưng nếu người là kẻ phạm Luật-pháp, sự cất-bì của người đã trở thành sự không cất-bì. 26 Bởi vậy, nếu kẻ không cất-bì giữ các đòi-hỏi của Luật-pháp, không phải sự không cất-bì của hắn sẽ được xem như sự cất-bì hay sao? 27 Và có phải kẻ không chịu cất-bì thể-xác, nếu hắn giữ Luật-pháp, sẽ chẳng phán-xét người, là kẻ phạm Luật-pháp qua chữ của Luật-pháp và sự cất-bì hay sao? 28 Vì hắn không là một người Giu-đa, là người Giu-đa ở bên ngoài, cũng không phải là cất-bì ở bên ngoài trong xác-thịt. 29 Nhưng hắn là một người Giu-đa ở bên trong; và sự cất-bì là sự cất-bì ở trong tâm, bởi Linh, không bởi chữ; và sự khen-ngợi của hắn không từ người ta, nhưng từ ĐỨC CHÚA TRỜI.

¹Thánh-thi 62.12; Châm-ngôn 24.12; Ma-thi-ơ 16.27

²Hồn ở trong câu này có nghĩa là “người”

³Ê-sai 52.2; Ê-xê-chiên 36.20; 2 Phi-e-rơ 2.2

ĐỨC CHÚA TRỜI vẫn thành-tín (3.1-3.8)

3 **3**Thế-thì, người Giu-đa có thể lợi gì? Hay lợi-ích của sự cất-bì là gì? 2 Lớn trong mọi phương-diện. Trước hết, dân Giu-đa đã được phó thác các sấm-ngôn của ĐỨC CHÚA TRỜI. 3 Thì sao? Nếu có người đã chẳng tin, sự không tin của họ sẽ chẳng vô-hiệu-hóa lòng chung thủy của ĐỨC CHÚA TRỜI, có chẳng? 4 Xin chẳng hề vậy! Đúng hơn hãy để người ta thấy ĐỨC CHÚA TRỜI là chân-thật, dù mọi người là kẻ nói dối⁽⁴⁾, như được viết:

“ĐỀ CHÚA CÓ THỂ ĐƯỢC XUNG CÔNG-CHÍNH TRONG CÁC LỜI CỦA CHÚA,
VÀ CÓ THỂ THẮNG KHI CHÚA BỊ XÉT-ĐOÁN.”⁽⁵⁾

5 Song nếu sự không công-chính của chúng ta biểu-lộ sự công-chính của ĐỨC CHÚA TRỜI, chúng ta sẽ nói làm sao? ĐỨC CHÚA TRỜI, Đấng giảng con thịnh-nộ chẳng phải là không công-chính, có phải chẳng? (Tôi nói bằng lời lẽ loài người.) 6 Xin chẳng hề vậy! Vì nếu không, làm thế nào ĐỨC CHÚA TRỜI phán-xét thế-gian! 7 Song nếu qua sự nói dối của tôi, lẽ-thật của ĐỨC CHÚA TRỜI được du-dật cho vinh-quang của Ngài, tại sao tôi vẫn còn bị phán-xét là một kẻ phạm tội? 8 Và tại sao không nói (như có người vu-cáo chúng tôi và như có người xác nhận rằng chúng tôi nói): “Chúng ta hãy làm điều xấu để điều tốt có thể đến?” Sự lên-án của họ là đúng.

Mọi người đều phạm tội (3.9-3.20)

9 Thì sao? Chúng ta tốt hơn họ chẳng? Không đâu; vì chúng tôi đã khẳng-định rằng cả những người Giu-đa lẫn những người Gờ-réc tất cả đều ở dưới tội, 10 như có viết:

“CHANG CÓ AI CÔNG-CHÍNH, MỘT NGƯỜI CŨNG KHÔNG,

11 CHANG CÓ AI HIỂU-BIỆT,

CHANG CÓ NGƯỜI NÀO TÌM KIẾM ĐỨC CHÚA TRỜI;

12 TẤT CẢ ĐÃ QUAY QUA MỘT BÊN, HỌ ĐÃ CÙNG NHAU TRỞ THÀNH VÔ DỤNG;

CHANG CÓ AI LÀM ĐIỀU LÀNH,
CHANG CÓ LẤY MỘT NGƯỜI.”⁽⁶⁾

13 “HỌNG CỦA HỌ LÀ MỘT CÁI MỘ MỜ RA,
VỚI LƯỖI CỦA HỌ, HỌ CỨ LỬA ĐÓI.”⁽⁷⁾

“NOC CỦA CÁC RÂN ĐỘC Ở DƯỚI CÁC MÔI CỦA HỌ”⁽⁸⁾

14 “MIỆNG CỦA HỌ ĐẦY VIỆC CHỬI RỬA VÀ CAY-ĐANG.”⁽⁹⁾

15 “CÁC CHÂN CỦA HỌ LẠNH-LE ĐỂ LÀM ĐỒ MÁU;

16 SỰ PHÁ-HỦY VÀ SỰ KHÔ-NÃO Ở TRONG CÁC NẸO ĐƯỜNG CỦA HỌ,

17 VÀ NẸO ĐƯỜNG BÌNH-AN, HỌ CHANG HỀ BIẾT.”⁽¹⁰⁾

18 “CHANG CÓ SỰ KINH SỢ ĐỨC CHÚA TRỜI TRƯỚC MẶT HỌ.”⁽¹¹⁾

19 Bây giờ chúng ta biết rằng hễ điều gì Luật-pháp nói, nó nói cùng những kẻ ở dưới Luật-pháp, để mọi miệng phải ngậm lại, và toàn thế-gian phải trở nên chịu trách-nhiệm trước ĐỨC CHÚA TRỜI; 20 vì, bằng việc làm của Luật-pháp chẳng có một xác-thịt nào sẽ được xưng công-chính trước

⁴Thánh-thi 116.11; Rô-ma 3.7

⁵Thánh-thi 51.4

⁶Thánh-thi 14.1-14.3; 53.1-53.3

⁷Thánh-thi 5.9

⁸Thánh-thi 140.3

⁹Thánh-thi 10.7

¹⁰Ê-sai 59.7 tiếp theo

¹¹Thánh-thi 36.1

Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 3.21-4.25)

mắt Ngài; vì qua Luật-pháp đến kiến-thức về tội-lỗi.

2. Sự tha tội qua Đấng Christ (3.21-5.21)

Đấng Christ đã lấy hình-phạt của chúng ta; xưng công-chính bởi đức-tin (3.21-3.31)

21Nhưng bây giờ, ngoài Luật-pháp ra, sự công-chính của Đức Chúa TRỜI đã được biểu hiện, được Luật-pháp và các Tiên-tri làm chứng, **22**tức là sự công-chính của Đức Chúa TRỜI qua đức-tin nơi Giê-xu Đấng Christ cho tất cả những kẻ tin; vì chẳng có một sự phân-biệt gì cả; **23**vì tất cả đều đã phạm tội và thiếu hụt vinh-quang của Đức Chúa TRỜI; **24**được xưng công-chính là quà tặng bởi ân-diễn của Ngài qua sự cứu chuộc ở trong Đấng Christ Giê-xu, **25**Đấng mà Đức Chúa Trời đã bày ra một cách công-khai làm của-lễ chuộc tội bằng máu của Ngài qua đức-tin. *Điều này để biểu lộ sự công-chính của Ngài, vì sự bỏ qua⁽¹⁾ các tội đã phạm trước kia trong sự chịu đựng của Đức Chúa TRỜI;* **26**vì sự biểu lộ, *tôi nói,* về sự công-chính của Ngài ở thời-dại hiện nay, để Ngài có thể là công-bình và là Đấng xưng công-chính của người có đức-tin nơi Giê-xu. **27**Thế-thì khoe-khoang ở đâu? Nó bị loại ra. Bởi loại luật-pháp gì? *Bởi loại* việc làm gì? Không, song bởi luật-pháp của đức-tin. **28**Vì chúng tôi duy-trì rằng con người được xưng công-chính bởi đức-tin, *chứ không phải bởi* các việc làm của Luật-pháp. **29**Hay Đức Chúa TRỜI chỉ là Đức Chúa TRỜI của những người Giu-đa mà thôi? Há Ngài chẳng phải cũng là Đức Chúa TRỜI của các dân Ngoại-bang sao? Phải, cũng của các dân Ngoại-bang nữa, **30**vì quả thật Đức Chúa TRỜI, là Đấng sẽ xưng công-chính cho kẻ chịu cắt-bì bởi đức-tin và kẻ không cắt-bì qua đức-tin, là Một.

31Thế-thì chúng ta vô-hiệu-hóa Luật-pháp qua đức-tin sao? Xin chẳng hề vậy! Trái lại, chúng ta cũng-có Luật-pháp.

Áp-ra-ham được xưng công-chính bởi đức-tin (4.1-4.8)

4¹Thế-thì, chúng ta phải nói rằng Áp-ra-ham, tổ-phụ của chúng ta theo xác thịt, đã tìm thấy điều gì? **2**Vì nếu Áp-ra-ham đã được xưng công-chính bởi các việc làm, người có cái gì đó để khoe mình, song không hướng về Đức Chúa TRỜI. **3**Vì Thánh-Kinh nói gì? “VÀ ÁP-RA-HAM ĐÃ TIN ĐỨC CHÚA TRỜI, VÀ ĐIỀU ĐÓ ĐÃ ĐƯỢC KÊ CHO NGƯỜI LÀ CÔNG-CHÍNH⁽²⁾.” **4**Bây giờ, đối với người làm việc, tiền công của người không được kể là một đặc-ân, song là cái gì phải trả. **5**Nhưng đối với người không làm việc, song tin nơi Đấng xưng công-chính kẻ không tin-kính, đức-tin của hắn được kể là sự công-chính, **6**y như Đa-vít cũng nói về phước *đó* trên người mà Đức Chúa TRỜI kể là sự công-chính chứ không phải các việc làm:

⁷“PHƯỚC CHO NHỮNG KẸ MÀ CÁC VIỆC LÀM VÔ LUẬT LỆ CỦA NHỮNG KẸ ĐÓ ĐÃ ĐƯỢC THA,
VÀ TỘI-LỖI CỦA NHỮNG KẸ ĐÓ ĐÃ ĐƯỢC CHE-ĐẬY!

⁸“PHƯỚC CHO NGƯỜI MÀ TỘI CỦA HẮN ĐỨC CHÚA SẼ KHÔNG KÊ.”⁽³⁾

Không phải vì sự cắt-bì (4.9-4.12)

9Thế-thì sự ban phước này không phải trên sự cắt-bì, hay trên sự không cắt-bì sao? Vì chúng ta nói: “ĐỨC-TIN ĐƯỢC KÊ CHO ÁP-RA-HAM LÀ CÔNG-CHÍNH⁽⁴⁾.” **10**Thế-thì điều đó đã được kê thế nào? Trong khi người ở trong sự cắt-bì hay trong sự không cắt-bì? Không phải trong khi trong sự cắt-bì, nhưng trong khi trong sự không cắt-bì; **11**và người đã nhận dấu của sự cắt-bì, một dấu ân của sự công-chính thuộc về đức-tin, mà người đã có trong khi không được cắt-bì, để người có thể là tổ-phụ của tất cả những kẻ tin mà không được cắt-bì, để sự công-chính có thể được kê cho họ, **12**và là tổ-phụ của sự cắt-bì đối với những kẻ chẳng những có sự cắt-bì mà cũng còn đi theo trong những bước đi đức-tin của tổ-phụ Áp-ra-ham của chúng ta, *lúc* người đã có trong khi không được cắt-bì.

Không bởi việc giữ luật-pháp (4.13-4.17)

13Vì lời hứa cho Áp-ra-ham hay cho dòng-giống của người rằng người sẽ là kẻ thừa-kế thế-giới chẳng qua Luật-pháp, song qua sự công-chính của đức-tin. **14**Vì nếu những kẻ thuộc về Luật-pháp là những kẻ thừa-kế, đức-tin bị làm trống-rỗng và lời hứa bị vô-hiệu-hóa; **15**vì Luật-pháp dẫn đến sự thịnh-nộ, song nơi nào không có luật-pháp, nơi đó cũng không có sự vi-phạm. **16**Vì lý-do này *ấy* là bởi đức-tin, để nó được phù-hợp với ân-diễn, để lời hứa đó sẽ được bảo-đảm cho tất cả dòng-giống, không chỉ cho kẻ thuộc về Luật-pháp, nhưng cũng cho kẻ thuộc về đức-tin của Áp-ra-ham, người là tổ-phụ của tất cả chúng ta, **17**(như được viết “TA ĐÃ LẬP NGƯỜI LÀM MỘT NGƯỜI CHA CỦA NHIỀU DÂN-TỘC”⁽⁵⁾) trong mắt của Ngài là Đấng mà người đã tin, *tức là* Đức Chúa TRỜI, là Đấng ban sự sống cho kẻ chết và gọi các sự vật không hiện-hữu là hiện-hữu.

Đức-tin chúng ta và đức-tin của Áp-ra-ham (4.18-4.25)

18Người đã tin vào một tia hy-vọng nhỏ-nhoi, để người có thể trở thành “MỘT NGƯỜI CHA CỦA NHIỀU DÂN-TỘC” theo điều đã được phán: “DÒNG-GIỐNG CỦA NGƯỜI SẼ NHƯ THÊ⁽⁶⁾.” **19**Và không trở nên yếu-đuối trong đức-tin, người lặng ngắm chính thân-thể của mình, bấy giờ hầu như chết rồi vì người đã khoảng 100 tuổi, và tình-trạng xơ-cứng của tử-cung của Sa-ra; **20**tuy nhiên, đối với lời hứa của Đức Chúa TRỜI, người đã chẳng dao-động vào trong sự không tin, song đã trưởng-thành mạnh-mẽ trong đức-tin, dâng vinh-quang lên Đức Chúa TRỜI, **21**và được hoàn-toàn chắc-chắn rằng điều Đức Chúa TRỜI đã hứa, Ngài có thể thực-hiện. **22**Bởi vậy đức-tin của người “ĐÃ ĐƯỢC KÊ CHO NGƯỜI LÀ CÔNG-CHÍNH⁽⁷⁾.” **23**Bây giờ không chỉ vì cơ của người mà đã được viết rằng “NÓ ĐÃ ĐƯỢC KÊ CHO NGƯỜI”, **24**mà cũng vì cơ của chúng ta, nó sẽ được kê cho chúng ta, là những kẻ tin Ngài, là Đấng đã vực Giê-xu Chúa của chúng ta sống lại từ kẻ chết, **25**Đấng đã bị nộp vì các vi-phạm của chúng ta, và đã được vực sống lại vì sự xưng công-chính của chúng ta.

¹bản khác: đã gác qua

²Sáng-thế 15.6

³Thánh-thi 32.1-31.2

⁴Sáng-thế 15.6

⁵Sáng-thế 17.5

⁶Sáng-thế 15.5

⁷Sáng-thế 15.6

Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 5.1-6.17)

Kết-quả của sự xưng công-chính bởi đức-tin; đức-tin đem đến niềm vui (5.1-5.11)

5¹Bởi vậy, đã được xưng công-chính bởi đức-tin, chúng ta có sự hòa-thuận với Đức Chúa TRỜI qua⁽¹⁾ Chúa Giê-xu Đấng Christ của chúng ta, ²qua Ngài chúng ta cũng đã được sự khai tâm của chúng ta bởi đức-tin vào trong ân-diễn này, trong đó chúng ta đứng; và chúng ta hân-hoan trong niềm hy-vọng về vinh-quang của Đức Chúa TRỜI. ³Và không chỉ việc này, nhưng chúng ta cũng hân-hoan trong những cơn khổ nạn của chúng ta, biết rằng khổ nạn sinh ra kiên-trì; ⁴và kiên-trì, đức tính được thử-luyện; và đức tính được thử-luyện, hy-vọng, ⁵và hy-vọng chẳng làm ngã lòng, vì tình thương-yêu của Đức Chúa TRỜI đã đổ ra ở bên trong tâm của chúng ta qua Đức Thánh-Linh, Đấng đã được ban cho chúng ta. ⁶Vì trong khi chúng ta còn yếu ớt, ở thời-điểm đúng Đấng Christ đã chết cho kẻ không tin-kính. ⁷Vì người ta sẽ khó mà chết cho một người công-chính; dù vậy có lẽ có cả người dám chết cho một người tốt. ⁸Nhưng Đức Chúa TRỜI biểu lộ tình yêu của chính Ngài hướng về chúng ta, trong đó trong khi chúng ta vẫn còn là những kẻ phạm tội, Đấng Christ đã chết vì chúng ta. ⁹Thế-thì hơn thế nữa, bây giờ đã được xưng công-chính bởi máu của Ngài, chúng ta sẽ được cứu khỏi cơn thịnh-nộ của Đức Chúa TRỜI qua Ngài. ¹⁰Vì nếu trong khi chúng ta đã là kẻ thù, chúng ta đã được hòa-giải với Đức Chúa TRỜI qua cái chết của Con Trai của Ngài, hơn thế nữa, đã được hòa-giải, chúng ta sẽ được cứu bởi sinh-mạng của Ngài. ¹¹Và không chỉ việc này, nhưng chúng ta cũng hân-hoan trong Đức Chúa TRỜI qua Chúa Giê-xu Đấng Christ của chúng ta, qua Ngài chúng ta bây giờ đã nhận được sự hòa-giải.

A-đam và Đấng Christ tương-phản nhau (5.12-5.21)

12Bởi vậy, y như qua một người tội-lỗi đã vào trong thế-gian, và sự chết qua tội-lỗi, và thế là sự chết đã lan truyền tới tất cả loài người, vì tất cả đều đã phạm-tội—¹³vì cho tới khi có Luật-pháp, tội-lỗi đã ở trong thế-gian; nhưng tội-lỗi chẳng được kể là tội khi chẳng có luật-pháp nào cả. ¹⁴Dù vậy sự chết đã thống-trị từ A-đam cho tới Môi-se, tức là trên những kẻ đã chẳng phạm tội giống như sự phạm-tội của A-đam, là mô-hình của Đấng đã sẽ phải đến.

15Nhưng quà cho-không chẳng giống như sự vi-phạm. Vì nếu bởi sự vi-phạm của một người nhiều người đã chết, hơn thế nữa ân-diễn của Đức Chúa TRỜI và quà bởi ân-diễn của một Người này, Giê-xu Đấng Christ, dư-dật cho nhiều người. ¹⁶Và quà chẳng giống như điều đã đến qua người đó đã phạm tội; vì một mặt, sự phán-xét ra từ một sự vi-phạm dẫn đến sự lên án, nhưng mặt khác quà cho-không đó ra từ nhiều sự vi-phạm dẫn đến sự xưng công-chính. ¹⁷Vì nếu bởi sự vi-phạm của một người đó, sự chết thống-trị qua người đó, nhiều hơn nữa những kẻ nhận sự dư-dật của ân-diễn và của quà công-chính sẽ thống-trị trong sự sống qua Đấng đó, Giê-xu Đấng Christ. ¹⁸Thế rồi như qua một sự vi-phạm đưa đến sự lên án tất cả loài người, cũng như thế qua một hành-động công-chính đưa đến sự xưng công-chính có sự sống cho tất cả loài người. ¹⁹Vì như qua sự bất tuân của một người nhiều người đã bị làm thành các kẻ phạm tội, cũng vậy qua sự vâng lời của

¹hay: nhờ

Đấng đó nhiều người sẽ được làm công-chính. ²⁰Và Luật-pháp đã xen vào để sự vi-phạm đã có thể gia-tăng; nhưng nơi nào có tội-lỗi gia-tăng, thì ân-diễn càng dư-dật nhiều hơn nữa, ²¹để cho, như tội đã thống-trị bằng sự chết, cũng thế ân-diễn được thống-trị qua sự công-chính đến sự sống đời đời qua Giê-xu Đấng Christ Chúa của chúng ta.

3. Tự-do khỏi sự nắm giữ của tội-lỗi (6.1-8.39)

Sức mạnh của tội-lỗi bị bẻ gãy (6.1-6.14)

6¹Thế-thì chúng ta sẽ nói gì? Có phải chúng ta sẽ phải tiếp-tục trong tội để ân-diễn được tăng thêm sao? ²Xin chẳng hề vậy! Thế nào chúng ta đã chết đối với tội, mà sẽ còn sống trong nó ư? ³Hay anh em há chẳng biết rằng tất cả chúng ta đã được báp-tem vào trong Đấng Christ Giê-xu, đã được báp-tem vào trong sự chết của Ngài hay sao? ⁴Bởi vậy chúng ta đã được chôn với Ngài qua lễ báp-tem vào trong sự chết, để như Đấng Christ đã được sống lại từ người chết qua vinh-quang của Cha, cũng như vậy chúng ta có thể bước đi trong sự mới-mè của sự sống. ⁵Vì nếu chúng ta đã trở nên hiệp một với sự chết như của Ngài, chắc-chắn chúng ta cũng sẽ hiệp một với sự sống lại như của Ngài⁽²⁾, ⁶biết rằng, con người cũ của chúng ta đã bị đóng đinh trên thập-tự-giá với Ngài, rằng thân-thể có tội của chúng ta đã có thể bị làm bất lực, để chúng ta không còn là những kẻ nô-lệ cho tội-lỗi nữa; ⁷vì kẻ đã chết được thoát khỏi tội-lỗi. ⁸Bây giờ nếu chúng ta đã chết với Đấng Christ, chúng ta tin rằng chúng ta cũng sẽ sống với Ngài, ⁹biết rằng Đấng Christ, đã được sống lại từ kẻ chết, sẽ không bao giờ chết một lần nữa; sự chết không còn là chủ trên Ngài. ¹⁰Vì cái chết mà Ngài đã chết, Ngài đã chết cho tội-lỗi, một lần cho tất cả; nhưng sự sống mà Ngài sống, Ngài sống cho Đức Chúa TRỜI. ¹¹Chính vì vậy, hãy coi chính anh em là chết cho tội-lỗi, nhưng sống cho Đức Chúa TRỜI trong Đấng Christ Giê-xu.

12Bởi vậy chớ để tội thống-trị trong thân-thể hay chết của anh em để anh em phải tuân-phục những thêm-khát của nó, ¹³và đừng tiếp-tục trình dâng các chi-thể của anh em cho tội-lỗi như các khí-dụng của sự không công-chính; nhưng trình dâng chính anh em lên Đức Chúa TRỜI như là những kẻ sống từ người chết, và các chi-thể của anh em như các khí-dụng của sự công-chính lên Đức Chúa TRỜI. ¹⁴Vì tội sẽ không được là chủ trên anh em, vì anh em không ở dưới luật-pháp nhưng dưới ân-diễn.

Không làm nô-lệ cho tội-lỗi nhưng cho sự công-chính (6.15-6.23)

15Rồi sao? Có phải chúng ta sẽ phạm-tội vì chúng ta không ở dưới luật-pháp nhưng dưới ân-diễn ư? Xin chẳng hề vậy! ¹⁶Anh em há chẳng biết rằng khi anh em trình chính anh em cho một người nào đó như những kẻ nô-lệ vì sự tuân-phục, anh em là những kẻ nô-lệ của người mà anh em tuân-phục, hoặc của tội-lỗi đưa đến sự chết, hoặc của sự tuân-phục đưa đến sự công-chính? ¹⁷Nhưng tạ ơn Đức Chúa TRỜI rằng dù anh em đã là những kẻ nô-lệ của tội-

²Chúa Giê-xu chết vì tội của chúng ta, chúng ta đã chết với Ngài qua lễ báp-tem (nghĩa là, chúng ta đã trở nên hòa hợp với sự chết như sự chết của Ngài), tội không còn làm chủ chúng ta nữa. Sự sống lại của Ngài là có thánh-thể sống đời đời, chúng ta sẽ sống lại với thánh-thể sống đời đời như Ngài.

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 6.18-8.11)**

lỗi, từ tâm anh em trở nên tuân-phục cho hình thể giảng-dạy đó mà anh em đã được phó-thác cho nó, ¹⁸và đã được giải-thoát khỏi tội-lỗi, anh em đã trở thành những kẻ nô-lệ của sự công-chính. ¹⁹Tôi đang nói bằng lời lẽ loài người vì sự yếu-đuối của xác-thịt của anh em. Vì y như anh em đã trình các chi-thể của anh em làm những kẻ nô-lệ cho sự không tinh-sạch và cho sự vô luật-lệ, dẫn đến sự vô luật-lệ hơn nữa, thế là bây giờ hãy trình các chi-thể của anh em làm những kẻ nô-lệ cho sự công-chính, dẫn đến sự nên thánh. ²⁰Vì khi anh em đã là những kẻ nô-lệ của tội-lỗi, anh em tự-do về mặt công-chính. ²¹Bởi vậy kết-quả gì anh em đã có hồi đó trong những điều mà bây giờ anh em xấu hổ vì chúng? Vì kết-cuộc của những điều đó là sự chết. ²²Nhưng bây giờ đã được giải-thoát khỏi tội-lỗi và đã trở thành nô-lệ của Đức Chúa TRỜI, anh em có kết-quả của anh em, đưa đến sự nên-thánh, và kết-cuộc, sự sống đời đời. ²³Vì tiền-công của tội-lỗi là sự chết, nhưng quà cho-không của Đức Chúa TRỜI là sự sống đời đời trong Đấng Christ Giê-xu, Chúa của chúng ta.

Không còn bị ràng-buộc với luật-pháp (7.1-7.6)

7¹Hay anh em há chẳng biết, hỡi anh em—vì tôi đang nói với những kẻ biết luật-pháp—rằng luật-pháp có thẩm-quyền trên một người khi nào người đó còn sống hay sao? ²Vì bởi luật-pháp, người đàn-bà có chồng bị ràng-buộc với chồng của bà trong khi hẳn đang sống; nhưng nếu chồng của bà chết, bà được phóng-thích khỏi luật-pháp về người chồng đó. ³Vậy nếu, trong khi chồng của bà đang sống, bà kết-hợp với một người đàn-ông khác, bà sẽ bị gọi là đàn-bà ngoại-tình; nhưng nếu chồng của bà chết, bà tự-do khỏi luật-pháp, để bà không là đàn-bà ngoại-tình, dẫu bà kết-hợp với một người đàn-ông khác. ⁴Bởi vậy, anh em của tôi ơi, anh em cũng đã được làm chết đối với Luật-pháp qua thân-thể của Đấng Christ, để anh em đã có thể kết-hợp với một người khác, đó là với Ngài là Đấng đã sống lại từ người chết, để chúng ta có thể mang kết-quả cho Đức Chúa TRỜI. ⁵Vì trong khi chúng ta đã ở trong xác-thịt, các dục-vọng đây tội, đã bị đánh thức bởi Luật-pháp, đã hành-động trong các chi-thể của chúng ta để mang kết-quả cho sự chết. ⁶Nhưng bây giờ, chúng ta đã được phóng-thích khỏi Luật-pháp, đã chết cho điều mà chúng ta đã bị buộc cùng, để chúng ta phục-vụ trong sự mới của Linh và chẳng trong sự cũ của chữ.

Luật của Đức Chúa TRỜI chỉ rõ tội-lỗi (7.7-7.13)

⁷Rồi chúng ta sẽ nói gì? Có phải Luật-pháp là tội chẳng? Xin chẳng hề vậy! Trái lại, tôi đã không đến chỗ biết tội-lỗi ngoại trừ qua Luật-pháp; vì tôi đã chẳng biết về việc tham-lam⁽¹⁾, nếu Luật-pháp đã chẳng nói: “NGƯỜI CHỚ THAM-LAM⁽²⁾.” ⁸Nhưng tội-lỗi, lấy cơ-hội qua điều-răn, đã sản-xuất trong tôi việc tham-lam về mọi thứ; vì ngoài Luật-pháp, tội-lỗi chết đi. ⁹Và tôi đã một lần sống ngoài Luật-pháp; song khi điều-răn đã đến, tội-lỗi đã trở thành sống và tôi đã chết; ¹⁰và điều-răn này, đã là cho sự sống, đã chứng-thực cho sự chết cho tôi; ¹¹vì tội-lỗi, lấy cơ-hội qua điều-răn, đã lừa-dối tôi và qua nó đã giết tôi. ¹²Như thế thì Luật-pháp là thánh, và điều-răn là thánh và công-chính và tốt. ¹³Bởi vậy có phải cái là tốt đã trở thành sự

chết cho tôi sao? Xin chẳng hề vậy! Đúng hơn, chính là tội-lỗi, để nó có thể được tỏ ra là tội-lỗi bằng cách gây ra sự chết của tôi qua điều là tốt, để qua điều-răn tội-lỗi trở nên cực tội.

Cuộc chiến bên trong (7.14-7.25)

¹⁴Vì chúng ta biết rằng Luật-pháp là thuộc linh, nhưng tôi thuộc về xác-thịt, bị bán vào cảnh nô lệ cho tội-lỗi. ¹⁵Vì cái mà tôi đang làm, tôi không hiểu; vì tôi chẳng thực-hành cái tôi muốn làm, nhưng tôi đang làm chính điều tôi ghét. ¹⁶Nhưng, nếu tôi làm chính điều tôi không muốn, tôi đồng ý với Luật-pháp, thú-nhận rằng nó là tốt. ¹⁷Thế là bây giờ, chẳng còn là tôi là kẻ làm điều ấy nữa, nhưng tội ở bên trong tôi. ¹⁸Vì tôi biết rằng chẳng có cái gì tốt ở trong tôi, nghĩa là, trong xác-thịt của tôi; vì ước-muốn đó hiện-diện trong tôi, nhưng việc làm của điều tốt thì không. ¹⁹Vì điều tốt mà tôi ước-muốn, tôi chẳng làm, song tôi thực-hành chính cái điều xấu mà tôi chẳng ước-muốn. ²⁰Nhưng nếu tôi đang làm chính điều mà tôi chẳng ước-muốn, tôi không còn là kẻ làm điều đó nữa, nhưng tội-lỗi ở trong tôi. ²¹Thế-then tôi tìm thấy cái luật này: điều xấu hiện-diện trong tôi, một kẻ muốn làm điều tốt. ²²Vì tôi, bằng con người bề trong, vui-về đồng ý với luật của Đức Chúa TRỜI, ²³nhưng tôi thấy một luật khác trong các chi-thể của tôi, gây chiến chống lại luật của tâm trí tôi, và bắt tôi làm tù-nhân trong luật về tội-lỗi ở trong các chi-thể tôi. ²⁴Người đáng thương-hại đó là tôi! Ai sẽ giải-phóng tôi khỏi cái thân-thể có sự chết này? ²⁵Tạ ơn Đức Chúa TRỜI qua Giê-xu Đấng Christ Chúa của chúng ta! Vậy thì, một mặt chính tôi với tâm trí của tôi đang phục-vụ luật của Đức Chúa TRỜI, nhưng mặt khác, với xác-thịt tôi, luật của tội-lỗi.

Đức Thánh-linh giải-phóng chúng ta khỏi tội (8.1-8.17)

8¹Bởi vậy bây giờ chẳng có một sự lên án nào cho những kẻ ở trong Đấng Christ Giê-xu. ²Vì luật của Linh có sự sống trong Đấng Christ Giê-xu đã để cho anh-em⁽³⁾ thoát khỏi luật của tội-lỗi và của sự chết. ³Vì điều mà Luật-pháp đã không thể làm, ở điểm nó yếu-đuối qua xác-thịt, Đức Chúa TRỜI đã làm: sai chính Con Trai của Ngài đến trong sự giống nhau của xác-thịt có tội và làm một của-lẽ vì tội-lỗi, Ngài đã kết-án tội-lỗi trong xác-thịt, ⁴để điều đời-hồi của Luật-pháp đã có thể được thành-tựu trong chúng ta, những kẻ chẳng bước đi theo xác-thịt, nhưng theo Linh. ⁵Vì những kẻ theo xác-thịt đặt tâm trí của họ trên các sự việc của xác-thịt, song những kẻ theo Linh, các sự việc của Linh. ⁶Vì tâm trí đặt trên xác-thịt là sự chết, nhưng tâm trí đặt trên Linh là sự sống và sự bình-an, ⁷vì tâm trí đặt trên xác-thịt là cừu- địch hướng về Đức Chúa TRỜI; vì nó không tự bắt chính nó chịu dưới quyền của luật-pháp của Đức Chúa TRỜI, vì thậm chí nó không có khả-năng để làm như vậy; ⁸và những kẻ ở trong xác-thịt chẳng có thể làm vui lòng Đức Chúa TRỜI. ⁹Tuy nhiên, anh em chẳng ở trong xác-thịt nhưng trong Linh, nếu qua thật Linh của Đức Chúa TRỜI ở trong anh em. Nhưng nếu người nào không có Linh của Đấng Christ, người đó chẳng thuộc về Ngài. ¹⁰Và nếu Đấng Christ ở trong anh em, dẫu thân-thể chết vì tội-lỗi, nhưng mà linh sống vì sự công-chính. ¹¹Nhưng nếu Linh của Ngài là Đấng đã vực

¹hay; tham muốn chiếm-hữu

²Xuất-hành 20.7; Bài giảng của Môi-se 5.21

³trong bản Hy-ngữ chữ “anh-em” số ít

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 8.12-9.7)**

Giê-xu sống lại từ kẻ chết ở trong anh em, Ngài là Đấng đã vực *Đấng Christ* Giê-xu sống lại từ kẻ chết cũng sẽ ban sự sống cho thân-thể hay chết của anh em qua Linh của Ngài là Đấng ở bên trong anh em.

12Vậy thì, hỡi anh em, chúng ta ở dưới sự ép-buộc, chẳng phải của xác-thịt, để sống theo xác-thịt—¹³vì nếu anh em đang sống theo xác-thịt, anh em phải chết; nhưng nếu bởi Linh anh em đang giết chết các việc làm của thân-thể, anh em sẽ sống. ¹⁴Vì tất cả đang được dẫn-dắt bởi Linh của Đức Chúa TRỜI, những kẻ này là các con trai của Đức Chúa TRỜI. ¹⁵Vì anh em đã chẳng nhận một linh của sự nô-lệ để sợ-hãi một lần nữa, nhưng anh em đã nhận Linh của sự nhận con nuôi làm các con trai nhờ đó chúng ta thét lên: “A-ba!⁽¹⁾ Cha!” ¹⁶Chính Linh mang chứng cứ với linh của chúng ta rằng chúng ta là con cái của Đức Chúa TRỜI, ¹⁷và nếu là con cái, thì cũng là những kẻ kế-tự, những kẻ kế-tự của Đức Chúa TRỜI và những kẻ đồng kế-tự với *Đấng Christ*, nếu quả thật, chúng ta chịu khổ với Ngài để chúng ta cũng được vinh-hiến với Ngài.

Sự vinh-hiến tương-lai (8.18-8.25)

18Vì tôi coi rằng các đau-khổ của thời hiện tại này chẳng đáng sánh với vinh-hiến sắp được lộ ra cho chúng ta. ¹⁹Vì sự nóng lòng bồn-chồn của tạo-vật hăm-hờ đợi chờ sự tiết-lộ các con trai của Đức Chúa TRỜI. ²⁰Vì tạo-vật đã chịu phục cho sự vô-nghĩa, không vì tự ý của nó, nhưng vì Đấng đã bắt phục nó, trong hy-vọng ²¹rằng chính tạo-vật đó cũng sẽ được giải-phóng khỏi vòng nô-lệ của nó cho sự thối-nát để vào sự tự-do vinh-hiến của con cái của Đức Chúa TRỜI. ²²Vì chúng ta biết rằng toàn-thể tạo-vật rên-ri và chịu đựng những cơn đau đê với nhau cho đến bây giờ. ²³Và chẳng những thế, nhưng cũng chính chúng ta, có những trái đầu tiên của Linh, ngay chính chúng ta cũng rên-ri bên trong chính chúng ta, đang hăm-hờ đợi chờ để được nhận làm con trai, sự cứu-chuộc thân-thể của chúng ta. ²⁴Vì trong hy-vọng chúng ta đã được cứu, nhưng hy-vọng thấy được không là hy-vọng; vì tại sao người ta cũng hy-vọng điều mình thấy? ²⁵Nhưng nếu chúng ta hy-vọng điều mình không thấy, với sự bền-chí chúng ta hăm-hờ đợi chờ nó.

Sự thắng cuộc của chúng ta trong Đấng Christ (8.26-8.30)

26Và trong cùng một cách đó, Linh cũng giúp sự yếu-duối của chúng ta; vì chúng ta chẳng biết thế nào để cầu-nguyện như chúng ta phải, nhưng Linh chính Ngài cầu-thay cho chúng ta với các tiếng rên-ri quá sâu không thể nói bằng lời; ²⁷và Ngài là Đấng dò-xét tâm biết tâm trí của Linh là gì, vì Ngài cầu-thay cho các thánh-đồ theo ý-muốn của Đức Chúa TRỜI. ²⁸Và chúng ta biết rằng Đức Chúa TRỜI khiến tất cả các sự việc cùng nhau làm việc cho sự tốt-đẹp cho những kẻ yêu Đức Chúa TRỜI, cho những kẻ được gọi theo mục-dịch của Ngài. ²⁹Cho những kẻ mà Ngài đã biết trước, Ngài cũng đã định trước để trở thành được làm cho phù hợp với hình-ảnh của Con Trai của Ngài, để Ngài đã có thể là Con đầu-lòng giữa nhiều anh-em; ³⁰và những kẻ mà Ngài đã định trước, những kẻ này Ngài cũng đã gọi; và những kẻ mà Ngài đã gọi, những kẻ này Ngài cũng đã xưng công-chính; và những kẻ mà Ngài

đã xưng công-chính, những kẻ này Ngài cũng đã làm cho vinh-hiến.

Không có gì có thể phân-rẽ chúng ta khỏi sự thương-yêu của Đức Chúa TRỜI (8.31-8.39)

31Thế-then chúng ta sẽ nói gì về những điều này? Nếu Đức Chúa TRỜI vì chúng ta, ai chống lại chúng ta? ³²Ngài là Đấng đã chẳng tha chính Con Trai của Ngài, nhưng đã phó Ngài vì tất cả chúng ta, làm sao Ngài lại cũng không với Con ấy rộng-rãi ban cho chúng ta tất cả các sự việc? ³³Ai sẽ đem sự buộc-tội nghịch cùng kẻ được chọn của Đức Chúa TRỜI? Chính Đức Chúa TRỜI là Đấng xưng công-chính; ³⁴ai là người kết-án? *Đấng Christ* Giê-xu là Đấng đã chết, vâng, đứng ra đã sống lại, là Đấng ở nơi tay hữu của Đức Chúa TRỜI, là Đấng cũng cầu-thay cho chúng ta. ³⁵Ai sẽ phân-rẽ chúng ta khỏi sự thương-yêu của *Đấng Christ*? Sẽ là hoạn-nạn, hay khốn cùng, hay khủng bố, hoặc nạn đói, hoặc sự trần-trướng, hay nguy-hiêm, hay grom chẳng? ³⁶Y như được viết:

“VÌ CHÚA, CHÚNG CON ĐANG BỊ GIẾT SUỐT CẢ NGÀY;
CHÚNG CON ĐÃ BỊ XEM NHƯ CHIÊN ĐỂ BỊ GIẾT THỊT.”⁽²⁾

³⁷Song trong tất cả các sự việc này, chúng ta chinh-phục lớn qua Đấng đã yêu-thương chúng ta. ³⁸Vì tôi được thuyết-phục rằng không có sự chết, cũng không có sự sống, cũng không có các thiên-sứ, cũng không có các công-quốc⁽³⁾, cũng không có các sự việc hiện-tại, cũng không có các sự việc hậu đến, cũng không có các quyền-lực, ³⁹cũng không có bề cao, cũng không có bề sâu, cũng không có tạo-vật nào khác, sẽ có thể phân-rẽ chúng ta khỏi tình yêu của Đức Chúa TRỜI, cái tình yêu ở trong *Đấng Christ* Giê-xu Chúa của chúng ta.

4. Quá-khứ, hiện-tại, và tương-lai của Y-sơ-ra-ên (9.1-11.36)

Nỗi buồn của Phao-lô vì Y-sơ-ra-ên (9.1-9.5)

9¹Tôi đang nói sự thật trong *Đấng Christ*—tôi không nói dối; lương-tâm của tôi mang cho tôi chứng cứ trong Đức Thánh-Linh—²rằng tôi có sự buồn phiền lớn-lao và nỗi đau-buồn chẳng ngừng trong tâm của tôi. ³Vì tôi đã có thể cầu-nguyện rằng *thà* chính tôi bị rửa-sá, bị tách ra khỏi *Đấng Christ* vì cơ cấu anh em của tôi, những người bà con của tôi theo xác-thịt, ⁴là những người Y-sơ-ra-ên, mà sự nhận làm con trai thuộc về họ, và vinh-hiến và các giao-ước và việc ban cho Luật-pháp và sự phục-dịch trong đền-thờ và các lời hứa đều thuộc về họ, ⁵các tổ-phụ là của họ, và từ họ ra *Đấng Christ* theo xác-thịt, là Đấng ở trên tất cả, Đức Chúa TRỜI được chúc-tụng đến các thời-đại. A-men.

Quyền tối-cao của Đức Chúa TRỜI (9.6-9.29)

6Nhưng chẳng phải lời của Đức Chúa TRỜI dường như đã thất bại đâu. Vì không phải tất cả Y-sơ-ra-ên đều xuất thân từ Y-sơ-ra-ên; ⁷cũng không phải tất cả họ đều là con cái bởi vì họ là đồng-giống của Áp-ra-ham, nhưng: “QUA Y-SÁC ĐỀ DÒNG-GIỐNG CỦA NGƯỜI SẼ ĐƯỢC ĐẶT TÊN⁽⁴⁾.”

¹Tiếng A-ra-ma-ít: Ba Ba

²Thánh-thi 44.22; Công-vụ 20.24; 1 Cô-rinh-tô 4.9; 15.30; 2 Cô-rinh-tô 1.9; 4.10; 6.9; 11.23

³công-quốc: nước do một ông hoàng cai-trị

⁴Sáng-thể 21.12; Hê-bơ-rơ 11.18

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 9.8-10.13)**

⁸Nghĩa là: không phải con cái thuộc về xác-thịt là con cái của Đức Chúa TRỜI, nhưng con cái thuộc về lời hứa mới được coi là dòng-giống. ⁹Vì đây là lời hứa: “VÀO THỜI-GIAN NÀY TA SẼ ĐẾN, VÀ SA-RA SẼ CÓ MỘT ĐỨA CON TRAI⁽¹⁾.” ¹⁰Và không chỉ điều này, nhưng cũng có Rê-bê-ca, khi bà có thai *đôi* bởi một người đàn-ông, là tổ-phụ Y-sác của chúng ta, ¹¹vì dẫu *song thai* chưa được sinh ra, và chưa làm điều gì tốt hay xấu, để mục-đích của Đức Chúa TRỜI theo sự chọn của Ngài được đứng, không bởi việc làm nhưng bởi Ngài là Đấng gọi, ¹²được nói cùng bà: “ĐỨA LỚN SẼ PHỤC-VỤ ĐỨA NHỎ⁽²⁾.” ¹³Y như được viết: “GIA-CÓP TA ĐÃ YÊU, NHƯNG Ê-SAU TA ĐÃ GHÉT⁽³⁾.”

¹⁴Vậy thì chúng ta sẽ nói gì? Có sự bất-công với Đức Chúa TRỜI chẳng? Xin chẳng hề vậy! ¹⁵Vì Ngài phán với Môi-se: “TA SẼ CÓ LÒNG KHOAN-DUNG TRÊN KÊ TA CÓ LÒNG KHOAN-DUNG, VÀ TA SẼ CÓ LÒNG THƯƠNG-XÓT TRÊN KÊ TA CÓ LÒNG THƯƠNG-XÓT⁽⁴⁾.” ¹⁶Vậy thì không *phụ thuộc* vào kê muốn hay người chạy, nhưng vào Đức Chúa TRỜI có lòng khoan-dung. ¹⁷Vì lời Thánh-Kinh nói cùng Pha-ra-ôn: “VÌ CHÍNH MỤC-ĐÍCH NÀY TA ĐÃ ĐÁY NGƯỜI LÊN, ĐỂ BIỂU-LỘ QUYỀN-NĂNG CỦA TA TRONG NGƯỜI, VÀ ĐỂ DANH TA ĐƯỢC CÔNG-BỐ KHẮP TRÁI ĐẤT⁽⁵⁾.” ¹⁸Vậy thì Ngài có lòng khoan-dung trên kê Ngài muốn, và Ngài làm cứng lòng kê Ngài muốn⁽⁶⁾.

¹⁹Rồi anh em sẽ nói với tôi: “Tại sao Ngài còn tìm điếm lầm-lỗi? Vì ai kháng-cự được ý muốn của Ngài?” ²⁰Trái lại, người là ai, hỡi loài người, mà đáp trả Đức Chúa TRỜI? Vật được nắn sẽ chẳng nói với người nắn: “Tại sao ông đã làm nên tôi giống như cái này, có phải chẳng?” ²¹Hay, há thợ gốm chẳng có quyền trên đất sét, để làm từ cùng một cục đất thành một bình này cho danh-dự, và một bình khác cho không danh-dự chẳng? ²²Còn nếu Đức Chúa TRỜI, dẫu muốn biểu-lộ con thịnh-nộ của Ngài và làm cho quyền-năng của Ngài được biết, đã chịu đựng với nhiều kiên-nhẫn những bình chứa cơn thịnh-nộ đã được chuẩn-bị cho sự hủy-diệt thì sao? ²³Và Ngài đã làm như vậy để Ngài làm cho được biết sự giàu-có của sự vinh-hiễn của Ngài trên các bình chứa sự khoan-dung, mà Ngài đã chuẩn-bị trước cho sự vinh-hiễn—²⁴ngay cả chúng ta, mà Ngài cũng đã gọi, không chỉ từ giữa dân Giu-đa, nhưng cũng còn từ giữa các dân Ngoại-bang? ²⁵Như Ngài cũng nói trong Ô-sê:

“TA SẼ GỌI NHỮNG KÊ ĐÃ CHĂNG PHẢI LÀ DÂN CỦA TA:
‘DÂN CỦA TA,’
VÀ KÊ ĐÃ CHĂNG ĐƯỢC YÊU-ĐÁU: ‘YÊU-ĐÁU.’”⁽⁷⁾
²⁶“VÀ SẼ RẰNG TRONG CHỖ ĐÃ ĐƯỢC PHÁN CÙNG CHÚNG:
‘CÁC NGƯỜI CHĂNG PHẢI LÀ DÂN CỦA TA,’
Ở ĐÓ CHÚNG SẼ ĐƯỢC GỌI LÀ NHỮNG CON TRAI CỦA ĐỨC
CHÚA TRỜI SỐNG.”⁽⁸⁾

²⁷Và Ê-sai⁽⁹⁾ kêu lên về Y-sơ-ra-ên: “DỪ CON SÓ CÁC CON TRAI CỦA Y-SƠ-RA-ÊN NHƯ CÁT BIÊN, CHÍNH PHẦN CÒN SÓT LẠI SẼ ĐƯỢC CỨU⁽¹⁰⁾; ²⁸vì ĐỨC CHÚA SẼ THI-HÀNH LỜI CỦA NGÀI TRÊN TRÁI ĐẤT, CHẤM DỨT NÓ VÀ CẮT NGĂN NÓ.” ²⁹Và y như Ê-sai đã báo trước:

“NGOẠI TRỪ ĐỨC CHÚA CỦA VẠN-QUÂN ĐÃ ĐỀ LẠI CHO CHÚNG TA MỘT HẠT GIỐNG,⁽¹¹⁾
CHÚNG TA HẸN ĐÃ TRỞ NÊN NHƯ SÔ-ĐÔM,
VÀ ĐÃ BỊ LÀM GIỐNG NHƯ GÔ-MÔ-RÔ.”⁽¹²⁾

Y-sơ-ra-ên không tin, nhưng dân Ngoại-bang tin tin-lành (9.30-9.33)

³⁰Vậy thì chúng ta sẽ nói gì? Rằng dân Ngoại-bang, đã chẳng đeo đuổi sự công-chính, đã được sự công-chính, tức là sự công-chính ra từ đức-tin; ³¹nhưng Y-sơ-ra-ên, đeo đuổi một luật-pháp có sự công-chính, đã chẳng đến luật đó. ³²Tại sao? Bởi vì họ đã chẳng đeo đuổi nó ra từ đức-tin, nhưng dường như ra từ việc làm. Họ đã vấp trên hòn đá làm vấp ngã, ³³y như được viết:

“NÀY, TA ĐỀ TẠI SI-ÔN MỘT HÒN ĐÁ LÀM VẤP NGÃ⁽¹³⁾ VÀ MỘT TẢNG ĐÁ CÓ SỰ LÀM MÍCH LÒNG,
VÀ HỀ AI TIN NGÀI SẼ KHÔNG BỊ LÀM HỒ-THẸN.”⁽¹⁴⁾

Lời của đức-tin đem đến sự cứu-rỗi (10.1-10.21)

10¹Thưa anh em, sự ước-ao của tâm tôi và lời cầu-nguyện của tôi cùng Đức Chúa TRỜI cho họ là vì sự cứu-rỗi của họ. ²Vì tôi mang cho họ chứng cứ rằng họ có lòng sốt-sắng vì Đức Chúa TRỜI, nhưng không phù-hợp với sự hiểu-biết. ³Vì không biết về sự công-chính của Đức Chúa TRỜI, và tìm cách lập sự công-chính riêng của họ, họ đã chẳng tự quy-phục sự công-chính của Đức Chúa TRỜI. ⁴Vì Đấng Christ là sự hoàn-thành của luật-pháp vì sự công-chính cho mọi người tin. ⁵Vì Môi-se viết rằng người thực-hành sự công-chính ra từ luật-pháp sẽ sống bởi sự công-chính đó. ⁶Nhưng sự công-chính ra từ đức-tin nói như vậy: “CHỖ NÓI TRONG TÂM CỦA NGƯỜI: ‘AI SẼ THẮNG VÀO TRONG TRỜI?’⁽¹⁵⁾” (nghĩa là, để đưa Đấng Christ xuống) ⁷hay: ‘AI SẼ XUỐNG VÀO VỰC SÂU?’” (nghĩa là, để đem Đấng Christ lên từ người chết.) ⁸Nhưng nó nói gì? “LỜI Ở GÀN NGƯỜI, TRONG MIỆNG CỦA NGƯỜI VÀ TRONG TÂM CỦA NGƯỜI⁽¹⁶⁾” (nghĩa là, lời của đức-tin mà chúng tôi đang thuyết-giảng); ⁹để nếu người thú-nhận với miệng của người rằng Giê-xu là Chúa, và tin trong tâm của người: Đức Chúa TRỜI đã vực Ngài sống lại từ người chết, thì người sẽ được cứu; ¹⁰vì với tâm con người tin, thì được sự công-chính, và với miệng hẳn thú-nhận, thì được sự cứu-rỗi. ¹¹Vì Thánh-Kinh nói: “HỀ AI TIN NGÀI SẼ CHĂNG BỊ LÀM HỒ-THẸN⁽¹⁷⁾.” ¹²Vì chẳng có sự phân-biệt gì giữa người Giu-đa và người Gờ-réc; vì cùng một Chúa là Chúa của tất cả, đầy sự giàu-có cho tất cả những kê kêu-cầu Ngài. ¹³Vì “HỀ AI KÊU-CẦU DANH CỦA ĐỨC CHÚA THÌ SẼ

¹Sáng-thé 18.10

²Sáng-thé 25.23

³Ma-la-chi 1.2

⁴Xuất-hành 33.19

⁵Xuất-hành 9.16

⁶Xuất-hành 4.21; 7.3; 9.12; 10.20, 10.27; 11.10; 14.4, 14.17; Bài giảng của Môi-se 2.30; Giô-suê 11.20

⁷Ô-sê 2.23; 1 Phi-e-rơ 2.10

⁸Ô-sê 1.10

⁹Ê-sai 10.22, 10.23

¹⁰Sáng-thé 22.17; Ô-sê 1.10; Rô-ma 11.5

¹¹Ê-sai 1.9

¹²Bài giảng của Môi-se 29.23; Ê-sai 13.19; Giê-rê-mi 49.18; 50.40; A-môt 4.11

¹³Ê-sai 8.14

¹⁴Ê-sai 28.16

¹⁵Bài giảng của Môi-se 30.12

¹⁶Bài giảng của Môi-se 30.14

¹⁷Ê-sai 28.16

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 10.14-11.25)**

ĐƯỢC CỨU⁽¹⁾.” 14Thế-thì thể nào họ kêu-cầu Ngài là Đấng mà họ chưa tin? Và thể nào họ tin Ngài là Đấng mà họ chưa nghe? Và họ sẽ nghe thể nào cho được *nếu* không có một người thuyết-giảng nào cả? 15Và thể nào họ sẽ thuyết-giảng trừ phi họ được sai đi? Y như được viết: “ĐẸP BIẾT BAO BÀN CHÂN CỦA NHỮNG KẸ ĐEM ĐẾN TIN MỪNG VỀ CÁC SỰ VIỆC LÀNH!”⁽²⁾”

16Tuy nhiên, tất cả họ đã chẳng để ý đến tin-lành; vì Ê-sai nói: “CHÚA ÔI, AI ĐÃ TIN THÔNG-ĐIỆP CỦA CHÚNG TÔI?”⁽³⁾ 17Vì vậy đức-tin đến từ việc nghe, và việc nghe bởi lời của *Đấng* Christ. 18Nhưng tôi nói: chắc chắn họ đã chẳng bao giờ nghe, có chăng? Thật ra họ có;

“TIẾNG CỦA HỌ ĐÃ ĐI RA VÀO TRONG TẤT CẢ TRÁI ĐẤT,
VÀ CÁC LỜI CỦA HỌ TỚI CÁC ĐẦU-CÙNG CỦA THẾ-GIỚI!”⁽⁴⁾”

19Nhưng tôi nói: chắc-chắn Y-sơ-ra-ên đã chẳng biết, có chăng? Lúc bắt đầu Môi-se nói:

“TA SẼ LÀM CHO CÁC NGƯỜI ĐÓ-KY BỞI CÁI KHÔNG PHẢI
LÀ MỘT DÂN-TỘC;
BỞI MỘT DÂN-TỘC KHÔNG HIỂU-BIỆT, TA SẼ LÀM CÁC
NGƯỜI GIẶN.”⁽⁵⁾

20Và Ê-sai rất dạn-dĩ và nói:

“TA ĐÃ ĐƯỢC TÌM THẤY BỞI NHỮNG KẸ ĐÃ CHẴNG TÌM TA;
TA ĐÃ TRỞ NÊN HIỂN NHIÊN CHO NHỮNG KẸ ĐÃ CHẴNG XIN
GẶP TA.”⁽⁶⁾

21Nhưng, về phần Y-sơ-ra-ên Ngài nói: “SUỐT CẢ NGÀY TA ĐÃ GIỜ TAY CỦA TA RA CHO MỘT DÂN KHÔNG VẮNG LỜI VÀ BƯỚNG-BÍNH.”

Sự khoan-dung của Đức Chúa TRỜI trên Y-sơ-ra-ên (11.1-11.10)

11Thế-thì tôi nói: Đức Chúa TRỜI đã chẳng bác bỏ dân của Ngài, có chăng? Xin chẳng hề vậy! Vì tôi cũng là một người Y-sơ-ra-ên, thuộc dòng-đôi Áp-ra-ham, thuộc về chi-tộc Bên-gia-min. 2Đức Chúa TRỜI đã chẳng bác bỏ dân của Ngài, dân mà Ngài đã biết trước. Hay anh em chẳng biết Thánh-Kinh nói gì trong đoạn về Ê-li-gia, thể nào người kêu nài với Đức Chúa TRỜI nghịch với Y-sơ-ra-ên? 3“Chúa ôi, HỌ ĐÃ GIẾT CÁC TIÊN-TRI CỦA CHÚA. HỌ ĐÃ KÉO ĐÓ CÁC BÀN-THỜ CỦA CHÚA; VÀ MỘT MÌNH CON CÒN LẠI, VÀ HỌ ĐANG TRUY TÂM SINH-MẠNG CON!”⁽⁷⁾ 4Nhưng lời đáp thân-thánh cho hắn là gì? “TA ĐÃ GIỮ CHO CHÍNH TA BẢY NGÀN NGƯỜI, LÀ NHỮNG KẸ ĐÃ CHẴNG QUI GÓI LẠY BA-ANH”⁽⁸⁾” 5Rồi cùng một cách, cũng có một phần sót lại trong hiện-tại theo sự lựa chọn đầy ân-điền của Đức Chúa TRỜI. 6Nhưng nếu nó là bởi ân-điền, nó chẳng còn trên nền-tảng của việc làm nữa, bằng không ân-điền chẳng còn là ân-điền nữa. 7Rồi sao? Chính điều Y-sơ-ra-ên đang tìm-kiếm, nó đã chẳng đạt được, song những kẻ lựa-chọn đã đạt được nó, và phần còn lại đã bị làm cứng đi, 8y như được viết:

“ĐỨC CHÚA TRỜI ĐÃ CHO HỌ MỘT LINH CÓ SỰ TÊ-MÊ,

¹Giô-ên 2.32

²Ê-sai 52.7

³Ê-sai 53.1

⁴Thánh-thi 19.1

⁵Bài giảng của Môi-se 32.21

⁶Ê-sai 65.1-65.2

⁷1 Các vua 19.10, 19.14

⁸1 Các vua 19.18

MẮT KHÔNG THẤY VÀ TAI KHÔNG NGHE,
XUỐNG CHO ĐẾN CHÍNH NGÀY NÀY!”⁽⁹⁾”

9Và Đa-vít nói:

“HÃY ĐỀ BÀN TIỆC CỦA HỌ TRỞ THÀNH LƯỚI VÀ BẦY,
VÀ KHÓI ĐÁ LÀM VẤP NGÃ VÀ SỰ TRỪNG-PHẠT CHO HỌ;

10“HÃY ĐỀ MẮT CỦA HỌ BỊ TRỞ NÊN TỐI ĐÈ KHÔNG THẤY,
VÀ HÃY UỐN CONG LUNG CỦA HỌ MÃI MÃI!”⁽¹⁰⁾”

Qua sự sậy chân của Y-sơ-ra-ên sự cứu rỗi đã đến dân Ngoại-bang (11.11-11.16)

11Thế-thì tôi nói: họ đã chẳng sậy chân để ngã, có phải chăng? Xin chẳng hề vậy! Nhưng bởi sự vi-phạm của họ sự cứu-rỗi đã đến cùng dân Ngoại-bang, để làm cho họ ganh tị. 12Bây giờ nếu sự vi-phạm của họ là sự giàu-có cho thế-gian và nếu sự thất-bại của họ là sự giàu-có cho dân Ngoại-bang, thì sự trọn đầy của họ sẽ còn *quí giá* nhiều hơn chừng nào! 13Nhưng tôi đang nói chuyện với anh em là các người Ngoại-bang. Thế-thì xét vì tôi là một sứ-đồ cho dân Ngoại-bang, tôi thôi phồng mực-vụ của tôi, 14nếu bằng cách nào đó, tôi có thể thúc đẩy lòng ganh-tỵ của các người đồng-hương cùng xác-thịt của tôi và cứu một số người của họ. 15Vì nếu sự bác-bỏ của họ là sự phục-hòa của thế-gian, thì sự chấp-nhận của họ chỉ là sự sống từ người chết! 16Và nếu miếng đầu tiên của *bột nhồi* là thánh, thì cục *bột* cũng là *thánh*; và nếu rế là thánh, thì các nhánh cũng là *thánh*.

Cành ô-li-ve hoang và cây ô-li-ve tốt (11.17-11.24)

17Nhưng nếu vài nhánh bị chặt đi, và anh em, là một cây ô-liu hoang, đã được thắp vào giữa họ và đã trở thành kẻ đồng dự với họ có cái rế sung-túc của cây ô-liu đó, 18thì chớ kiêu-ngạo đối với các nhánh đó; nhưng nếu anh em kiêu-ngạo, *hãy nhớ rằng* ấy chẳng phải anh em đó cái rế, nhưng cái rế đỡ anh em. 19Thế-thì anh em sẽ nói: “Các nhánh đã bị chặt đi để tôi đã có thể được thắp vào.” 20Khá đúng, họ đã bị rời ra vì sự chẳng tin của họ, nhưng anh em đứng bởi đức-tin của anh em. Chớ đầy tự cao tự đại, nhưng hãy kính-sợ; 21vì nếu Đức Chúa TRỜI đã chẳng tiếc các nhánh thiên-nhiên, Ngài cũng sẽ chẳng tiếc anh em. 22Thế-thì hãy nhìn xem sự ân-cần và tính nghiêm-nghị của Đức Chúa TRỜI; đối với những kẻ đã ngã, tính nghiêm-nghị, nhưng đối với anh em, sự ân-cần của Đức Chúa TRỜI, nếu anh em tiếp-tục trong sự ân-cần của Ngài; bằng chẳng vậy, anh em cũng sẽ bị chặt phăng ra. 23Và họ cũng, nếu họ không tiếp-tục trong sự chẳng tin của họ, sẽ được thắp vào; vì Đức Chúa TRỜI có thể thắp họ vào một lần nữa. 24Vì nếu anh em đã bị chặt phăng ra khỏi cái là bản-chất là cây ô-liu hoang, và đã được thắp, nghịch với bản-chất, vào cây ô-liu được trồng, thì những kẻ ấy là *những nhánh* thiên-nhiên được thắp vào chính cây ô-liu của chúng *thì lại* càng tốt hơn biết chừng nào?

Sự khoan-dung của Đức Chúa TRỜI trên tất cả (11.25-11.36)

25Vì tôi không muốn anh em, hỡi anh em, không được cho biết về sự mâu-nhiệm này, e rằng anh em sẽ không khôn-giỏi trong sự đánh giá riêng của mình, rằng một phần cứng lòng đã xảy ra cho Y-sơ-ra-ên cho đến khi sự đủ số

⁹Bài giảng của Môi-se 29.4; Ê-sai 29.10

¹⁰Thánh-thi 69.22-69.23

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 11.26-13.8)**

của các dân Ngoại-bang đã vào trong; ²⁶và như vậy tất cả Y-so-ra-rên sẽ được cứu-rỗi; y như được viết:

“ĐÁNG GIẢI-CỨU SẼ ĐẾN TỪ SI-ÔN;
NGÀI SẼ LOẠI BỎ SỰ KHÔNG TIN-KÍNH KHỎI GIA-CÓP⁽¹⁾.”
²⁷“VÀ ĐÂY LÀ GIAO-ƯỚC TỪ TA VỚI CHÚNG,
KHI TA CẮT ĐI TỘI CỦA CHÚNG⁽²⁾.”

²⁸Theo tin-lành, họ là những kẻ thù vì cố anh em, nhưng theo sự lựa-chọn của Đức Chúa TRỜI họ là yêu-dấu vì cố các tổ-phụ; ²⁹vì các sự ban-cho và việc kêu-gọi của Đức Chúa TRỜI chẳng có thể tiêu-lại. ³⁰Vì y như anh em đã một lần không tuân-phục Đức Chúa TRỜI, nhưng bây giờ đã được tỏ ra sự khoan-dung vì sự bất tuân của họ, ³¹vì vậy những kẻ này bây giờ cũng đã không tuân-phục, để bởi cố sự khoan-dung đã được tỏ ra cho anh em, họ cũng có thể bây giờ được tỏ ra sự khoan-dung. ³²Vì Đức Chúa TRỜI đã nhốt tất cả trong sự không tuân-phục để Ngài có thể tỏ ra sự khoan-dung cho tất cả.

³³Ô! Sự sâu xa của sự phong phú của cả sự khôn-giaoan lẫn kiến-thức của Đức Chúa TRỜI! Không thể nào tìm kiếm được các phán-xét của Ngài và không thể nào hiểu thấu được các đường-lối của Ngài! ³⁴Vì “AI ĐÃ BIẾT TÂM TRÍ CỦA ĐỨC CHÚA, HAY AI ĐÃ TRỞ THÀNH CỎ-VÀN CỦA NGÀI?⁽³⁾ ³⁵HAY AI ĐAU TIÊN ĐƯỢC CHO NGÀI, VÀ NÓ SẼ ĐƯỢC TRẢ LẠI CHO NGÀI MỘT LẦN NỮA?⁽⁴⁾” ³⁶Vì từ Ngài và qua Ngài và cho Ngài là tất cả các sự việc. Cho Ngài là sự vinh-hiến cho đến các thời-đại. A-men.

B. CÁCH-THỨC XỬ-SỰ (12.1-16.27)

1. Trách-nhiệm cá-nhân (12.1-15.13)

Một sinh-tế sống dâng lên Đức Chúa TRỜI (12.1-12.21)

12¹Bởi vậy, tôi cố nài anh em, hỡi anh em, bởi các sự khoan-dung của Đức Chúa TRỜI, dâng thân-thể của anh em làm một sinh-tế sống và thánh, có thể được chấp-nhận đối với Đức Chúa TRỜI, *ấy là sự phục-vụ thuộc-linh của sự thờ-phượng⁽⁵⁾ của anh em.* ²Và đừng bị làm cho phù hợp với thế-gian này, nhưng hãy được biến-đổi bởi việc đổi mới tâm-trí của anh em, để anh em có thể chứng tỏ ý-muốn của Đức Chúa TRỜI là gì, để điều đó là tốt và có thể được chấp-nhận⁽⁶⁾ và trọn- vẹn.

³Vì qua ân-điễn được ban cho tôi, tôi nói với mọi người giữa vòng anh em chớ nghĩ cao về mình hơn mình nên nghĩ; nhưng nghĩ để có sự phán-xét chánh đáng, như Đức Chúa TRỜI đã phân-phối cho mỗi người tùy theo đức-tin của người đó. ⁴Vì y như chúng ta có nhiều chi-thể trong một thân-thể và tất cả các chi-thể không có cùng một cơ-năng, ⁵thế là chúng ta, là nhiều, là một thân-thể trong Đấng Christ, và là các chi-thể một cách riêng lẻ cái này của cái nọ. ⁶Và vì chúng ta có các ân-tử khác nhau theo ân-điễn được ban cho chúng ta, để mỗi người tùy theo đó mà dùng chúng; nếu nói tiên tri, hãy theo phần của đức-tin của mình; ⁷nếu phục-vụ, trong việc phục-vụ của mình;

hay kẻ giảng-dạy, trong việc giảng-dạy của mình; ⁸hay kẻ khích-lệ, trong sự khích-lệ của mình; kẻ ban cho, với tính rộng rãi; kẻ dẫn-dắt, với sự tận-tụy; kẻ tỏ lòng khoan-dung, với sự tươi-cười.

⁹Hãy để tình thương-yêu không có sự giả-hình. Hãy ghê tởm điều xấu-xa, hãy bám chặt vào điều tốt. ¹⁰Hãy tận-tụy nhiệt tình lẫn nhau trong tình yêu-thương huynh-đệ; hãy ban quyền ưu-tiên cho nhau trong sự kính-trọng; ¹¹không kém xa trong sự chuyên-cần, nhiệt-thành trong linh, phụng-sự Chúa; ¹²vui-mừng trong hy-vọng, bền chí trong khổ-nạn, tận-tụy cầu-nguyện, ¹³góp phần cho những nhu-cầu của các thánh-đồ, theo đuổi sự hiếu khách. ¹⁴Hãy chúc phước những kẻ khủng bố anh em; hãy chúc phước và chớ nguyên-rủa. ¹⁵Hãy mừng-vui với những kẻ vui-mừng, và khóc với những kẻ khóc. ¹⁶Hãy thuộc về cùng một tâm trí đối với nhau; chớ kiêu-căng trong tâm trí, nhưng giao-thiệp với người hèn mọn. Chớ khôn-giaoan trong sự đánh-giá riêng của mình. ¹⁷Đừng bao giờ lấy ác trả ác cho ai. Hãy nghĩ đến điều đúng trong cơn mắt của mọi người. ¹⁸Nếu có thể, tùy theo chừng-mực của anh em, hãy hòa-thuận với mọi người. ¹⁹Đừng bao giờ tự tay báo-thù, hỡi anh em yêu dấu, nhưng hãy nhường chỗ cho cơn thịnh-nộ của Đức Chúa TRỜI; vì được viết: “SỰ BÁO-THÙ LÀ CỦA TA, TA SẼ BÁO-ĐÁP⁽⁷⁾” Chúa phán. ²⁰“NHUNG NẾU KẸ THÙ CỦA NGƯỜI ĐÓI, HÃY CHO NÓ ĂN; VÀ NẾU NÓ KHÁT, HÃY CHO NÓ NƯỚC UỐNG; VÌ TRONG VIỆC LÀM NHƯ THẾ, NGƯỜI SẼ CHÁT THAN CHÁY TRÊN ĐẦU CỦA NÓ⁽⁸⁾.” ²¹Đừng để điều xấu thắng thế, nhưng hãy thắng điều xấu bằng điều tốt.

Tuân-phục chính-quyền (13.1-13.7)

13¹Mọi người hãy tuân-phục các nhà chức-trách cai-trị. Vì chẳng có một quyền-lực nào cả trừ phi từ Đức Chúa TRỜI, và các quyền-lực hiện-hữu được lập bởi Đức Chúa TRỜI. ²Bởi vậy kẻ kháng-cự quyền-lực là đã chống đối qui-định của Đức Chúa TRỜI; và những kẻ đã chống đối sẽ nhận sự kết-án trên chính họ. ³Vì những kẻ thông-trị không là nguyên-do của sự kính-sợ vì việc làm tốt, nhưng vì việc làm xấu. Anh em có muốn không kính-sợ thẩm quyền chẳng? Hãy làm điều tốt, và anh em sẽ được khen-ngợi từ cùng một thẩm quyền đó; ⁴vì ấy là một kẻ hầu-việc của Đức Chúa TRỜI cho anh em mãi mãi. Nhưng nếu anh em làm việc xấu, hãy sợ; vì nó chẳng phải mang gươm mà không có mục đích; vì ấy là một kẻ hầu-việc của Đức Chúa TRỜI, một kẻ báo thù đem cơn thịnh-nộ đến trên kẻ thực-hành điều xấu. ⁵Tại sao cần-thiết để chịu khuất-phục, không chỉ vì cơn thịnh-nộ, nhưng cũng vì lương-tâm. ⁶Vì bởi vì điều này anh em cũng trả thuế, vì những kẻ cai-trị là các tôi-tớ của Đức Chúa TRỜI, dâng mình cho chính việc này. ⁷Hãy trả cho tất cả điều phải trả cho họ: thuế cho người mình nợ thuế, phí cho người mình nợ phí, kính-sợ cho người mình nợ kính-sợ, danh-dự cho người mình nợ danh-dự.

Tình-thương hoàn-tất các đòi-hỏi của Đức Chúa TRỜI (13.8-13.14)

⁸Đừng nợ ai bất cứ một cái gì ngoại trừ yêu-thương lẫn

¹Ê-sai 59.20

²Ê-sai 59.21; Giê-rê-mi 31.33-31.34

³Ê-sai 40.13

⁴Gióp 35.7; 41.11

⁵hay: phải lễ

⁶hay: để biết ý-muốn tốt-lành, đẹp lòng, và trọn- vẹn của Chúa TRỜI là thể nào

⁷Bài giảng của Môi-se 32.35; Thánh-thi 94.1

⁸2 Các vua 6.22; Châm-ngôn 25.21; Ma-thi-ơ 5.44; Lu-ca 6.27

Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 13.9-15.10)

nhau; vì kẻ yêu-thương người lân-cận của mình đã làm trọn luật-pháp. ⁹Vì điều này: “NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC PHẠM-TỘI NGOẠI-TÌNH; NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC GIẾT NGƯỜI; NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC TRỘM-CẤP; NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC THAM-LAM⁽¹⁾” và nếu có một điều-răn nào khác, nó được tóm-tắt lại trong lời nói này: “NGƯỜI PHẢI YÊU-THƯƠNG KẸ LÂN-CẬN CỦA NGƯỜI NHƯ CHÍNH NGƯỜI⁽²⁾.” ¹⁰Tình yêu-thương chẳng cư-xử xấu đối với một người lân-cận; bởi vậy yêu-thương là làm trọn luật-pháp.

¹¹Và điều này, biết thời-điểm, rằng ấy là giờ cho anh em để thức-dậy từ giấc ngủ; vì bây giờ sự cứu-rỗi gần chúng ta hơn khi chúng ta mới tin. ¹²Đêm hầu tàn, và ban ngày là gần. Bởi vậy chúng ta hãy bỏ các việc làm của sự tối-tâm và hãy mặc vào áo-giáp của sự sáng. ¹³Chúng ta hãy bước đi đàng-hoàng như trong ban ngày, không trong sự chơi-bời và say-sưa, không trong sự chung chạ sinh dục bừa bãi và tính ham khoái lạc dâm dục, không trong tranh-giành và ganh-ghét. ¹⁴Nhưng hãy mặc vào Chúa Giê-xu Đấng Christ, và chớ cung-cấp cho xác-thịt điều gì liên-hệ tới các dục-vọng của nó.

Các nguyên-tắc về lương-tâm (14.1-14.23)

14¹Bây giờ hãy chấp-nhận người yêu-đuổi trong đức-tin, nhưng không vì mục-đích đưa ra phán-xét về các ý-kiến của người đó. ²Một người có đức-tin rằng hấn có thể ăn mọi vật, nhưng kẻ yêu-đuổi chỉ ăn rau cải. ³Người ăn chớ khinh-miệt kẻ không ăn, và kẻ không ăn chớ phán-xét người ăn, vì Đức Chúa TRỜI đã chấp-nhận kẻ ấy. ⁴Anh em là ai để phán-xét tội-tớ của một kẻ khác? Đối với chính chủ của hấn, hấn đứng hay ngã; và hấn sẽ đứng, vì Chúa có thể làm cho hấn đứng. ⁵Một người này đánh-giá ngày này hơn ngày khác, kẻ kia coi mỗi ngày như nhau. Mỗi người hãy được thuyết-phục hoàn-toàn trong tâm trí của riêng mình. ⁶Người giữ ngày đó, giữ nó vì Chúa, và kẻ ăn, ăn như vậy vì Chúa, vì hấn cảm tạ Đức Chúa TRỜI; và kẻ không ăn, là vì Chúa hấn không ăn, và cảm tạ Đức Chúa TRỜI. ⁷Vì không một ai trong chúng ta sống vì chính mình, và không một ai chết vì chính mình; ⁸vì nếu chúng ta sống, chúng ta sống vì Chúa, hay nếu chúng ta chết, chúng ta chết vì Chúa; bởi vậy hoặc chúng ta sống hay chết, chúng ta đều là của Chúa. ⁹Vì nhằm mục-đích này, Đấng Christ đã chết và đã sống lại, để Ngài là Chúa của cả kẻ chết lẫn người sống. ¹⁰Nhưng anh em, tại sao anh em xét-đoán anh em của mình? Hay anh em một lần nữa, tại sao anh em nhìn anh em của mình với sự khinh-miệt? Vì tất cả chúng ta sẽ đứng trước ngôi xét-xử của Đức Chúa TRỜI. ¹¹Vì được viết:

“NHƯ TA SỐNG, ĐỨC CHÚA PHÁN, MỌI ĐẦU GÓI SẼ QUÌ LAY TA⁽³⁾,
VÀ MỌI LƯỚI SẼ DÂNG LỜI CA-TỤNG LÊN ĐỨC CHÚA TRỜI⁽⁴⁾.”

¹²Thế-thì, mỗi người trong chúng ta sẽ giải thích về chính mình cho Đức Chúa TRỜI.

¹³Bởi vậy chúng ta chớ xét-đoán nhau nữa, nhưng thà

quyết-định điều này—chẳng để vật ngăn-trở hay khối đá làm sây chân trong đường đi của một anh em. ¹⁴Tôi biết và tin chắc trong Chúa Giê-xu rằng chẳng có vật gì tự nó là ô-úế; nhưng đối với kẻ tưởng một vật gì là ô-úế, đối với kẻ đó nó là ô-úế. ¹⁵Vì nếu vì thức ăn anh em mình bị làm thương-tôn, anh em không còn đang bước đi theo tình thương nữa. Chớ tiêu-diệt bằng thức ăn của mình người mà Đấng Christ đã chết cho. ¹⁶Bởi vậy, chớ để điều đối với anh em là tốt bị nói là xấu; ¹⁷vì vương-quốc của Đức Chúa TRỜI chẳng là việc ăn và việc uống, nhưng sự công-chính và sự bình-an và niềm vui trong Đức Thánh-Linh. ¹⁸Vì kẻ trong cách này phục-vụ Đấng Christ được chấp-nhận đối với Đức Chúa TRỜI và được tán-thành bởi loài người. ¹⁹Vậy thì chúng ta hãy đeo đuổi các sự việc tạo ra sự hòa-thuận và gây-dựng nhau. ²⁰Chớ kéo việc làm của Đức Chúa TRỜI đổ xuống vì thức-ăn. Tất cả các vật quả thật là sạch, nhưng chúng là xấu vì người ăn và làm mêch lòng. ²¹Ấy là tốt không ăn thịt hay không uống rượu nho, hay không làm một điều gì bởi đó anh em mình sây chân. ²²Đức-tin mà anh em có, có theo chính anh em trước mặt Đức Chúa TRỜI. Hạnh-phúc cho kẻ chẳng tự kết-án chính mình trong điều mình chấp-nhận. ²³Nhưng kẻ nghi-ngờ thì bị kết-án nếu hấn ăn, vì việc ăn của hấn không từ đức-tin; vì lẽ điều gì không từ đức-tin là tội⁽⁵⁾.

Sống để làm hài-lòng những người khác (15.1-15.6)

15¹Bây giờ chúng ta là những kẻ mạnh phải chịu các sự yếu-ớt của những kẻ không có sức mạnh và không chỉ làm vui lòng chính chúng ta. ²Mỗi người trong chúng ta hãy làm vui lòng người lân-cận của mình vì điều tốt cho việc gây-dựng. ³Vì ngay cả Đấng Christ đã chẳng làm vui lòng chính Ngài; nhưng như được viết “CÁC SỰ LẪNG-NHỤC CỦA NHỮNG KẸ ĐÃ LẪNG-NHỤC CHÚA ĐÃ ĐÓ TRÊN TÔI⁽⁶⁾.” ⁴Vì lẽ điều gì đã được viết trong các thời-điểm trước đã được viết cho sự giảng-dạy của chúng ta, để qua sự kiên-trì và sự khuyến-khích của Thánh-Kinh, chúng ta có thể có hy-vọng. ⁵Bây giờ xin Đức Chúa TRỜI của sự kiên-trì và sự khuyến-khích ban cho anh em có cùng một tâm trí với nhau, phù-hợp với Đấng Christ Giê-xu; ⁶để với sự hiệp một anh em có thể cùng một tiếng nói làm vinh-quang Đức Chúa TRỜI và Cha của Chúa Giê-xu Đấng Christ chúng ta.

Tình bằng-hữu giữa các tín-nhân (15.7-15.13)

⁷Do đó, hãy chấp-nhận nhau, y như Đấng Christ cũng đã chấp-nhận chúng ta vào vinh-quang của Đức Chúa TRỜI. ⁸Vì tôi nói rằng Đấng Christ đã trở thành một đầy-tớ cho sự cắt-bì vì lợi-ích của lẽ-thật của Đức Chúa TRỜI để xác-nhận các lời hứa được ban cho tổ-phụ, ⁹và vì dân Ngoại-bang để làm vinh-quang Đức Chúa TRỜI vì sự khoan-dung của Ngài; như được viết:

“BỞI VẬY TÔI SẼ DÂNG LỜI CA-TỤNG LÊN CHÚA GIỮA DÂN NGOẠI-BANG,
VÀ TÔI SẼ HÁT CHO DANH CỦA CHÚA⁽⁷⁾”;

¹⁰Và một lần nữa người nói:

¹Xuất-hành 20.13; Bài giảng của Môi-se 5.17

²Lê-vi 19.18; Ma-thi-ơ 19.19

³Phi-líp 2.10

⁴Ê-sai 45.23

⁵bản khác thêm các câu 16.25-16.27 ở đây. Xin xem chú thích trong câu 16.27

⁶Thánh-thi 69.9

⁷ Sa-mu-ên 22.50; Thánh-thi 18.49

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 15.11-16.16)**

“HỒI DÂN NGOẠI-BANG, HÃY VUI-MỪNG VỚI DÂN CỦA NGÀI⁽¹⁾”;

11 và một lần nữa:

“HÃY CA-TỤNG ĐỨC CHÚA, HỒI TẤT CẢ CÁC NGƯỜI, DÂN NGOẠI-BANG,
VÀ TẤT CẢ CÁC DÂN HÃY CA-TỤNG NGÀI⁽²⁾”

12 và một lần nữa Ê-sai nói:

“SẼ ĐẾN ĐÓ CÁI RÊ CỦA GIÊ-SÊ,
VÀ NGÀI DẪY LÊN ĐỀ CAI-TRỊ DÂN NGOẠI-BANG;
TRONG NGÀY DÂN NGOẠI-BANG SẼ HY-VỌNG⁽³⁾.”

13 Bây giờ xin Đức Chúa TRỜI của hy-vọng làm cho anh em đầy mọi niềm vui và bình-an trong việc tin, để anh em sẽ có rất nhiều hy-vọng bởi quyền-năng của Đức Thánh-Linh.

2. Kết-luận của bức thư, lời giảng-dạy và chào thăm cá-nhân (15.14-16.27)

Phao-lô giải-thích lý-do của ông về việc viết (15.14-15.21)

14 Và về anh em, hồi anh em, chính tôi cũng được thuyết-phục rằng chính anh em đầy lòng tốt, đầy mọi kiến-thức, và cũng có khả-năng để răn bảo lẫn nhau. 15 Nhưng tôi đã viết một cách rất bạo-dạn cho anh em trên vài điểm, để nhắc-nhờ anh em một lần nữa, vì ân-diễn đã được cho tôi từ Đức Chúa TRỜI, 16 để là một kẻ hầu-việc của Đấng Christ Giê-xu cho dân Ngoại-bang, như một thầy tế-lễ hầu-việc tin-lành của Đức Chúa TRỜI, rằng sự hiển-dâng của dân Ngoại-bang đã có thể trở nên chấp-nhận được, được làm nên-thánh bởi Đức Thánh-linh. 17 Bởi vậy trong Đấng Christ Giê-xu, tôi đã tìm được lý-do cho việc khoe-khoang trong các việc thuộc về Đức Chúa TRỜI. 18 Vì tôi sẽ không dám nói về bất cứ việc gì ngoại trừ điều Đấng Christ đã hoàn-tất qua tôi, đến sự vâng lời của dân Ngoại-bang bởi lời và việc làm, 19 bằng quyền-năng của những dấu-hiệu và các điều kỳ-diệu, bằng quyền-năng của Linh; đến nỗi từ Giê-ru-sa-lem và xung quanh xa đến tận I-ly-ri tôi đã làm xong việc thuyết-giảng tin-lành của Đấng Christ. 20 Và như vậy tôi khao-khát thuyết-giảng tin-lành, chẳng ở nơi Đấng Christ đã được gọi tên rồi, để tôi có thể không xây-cát trên nền của một người khác, 21 nhưng như được viết:

“CHÚNG ĐÃ CHẴNG CÓ TIN-TỨC VỀ NGÀI SẼ THẤY,
VÀ CHÚNG ĐÃ CHẴNG NGHE SẼ HIỂU⁽⁴⁾.”

Phao-lô giải-thích các chương-trình đi xa của mình 15.22-15.33)

22 Vì lý-do này tôi đã thường bị cản-trở không đến được với anh em; 23 nhưng bây giờ không còn chỗ xa hơn nữa cho tôi trong các vùng này, và vì trong nhiều năm tôi đã có lòng khao-khát muốn đến cùng anh em 24 để khi nào tôi đi Xi-pa-nia—vì tôi hy-vọng gặp anh em trong việc đi ngang qua, và để được anh em giúp-đỡ trên đường tôi đi tới đó, khi tôi trước hết đã vui-hưởng tình bầu bạn với anh em trong chốc lát—25 nhưng bây giờ, tôi đang đi tới Giê-ru-sa-lem phục-dịch các thánh-đồ. 26 Vì Ma-xê-đoan và A-

chai đã vui lòng đóng góp cho người nghèo giữa các thánh-đồ trong Giê-ru-sa-lem. 27 Phải, họ đã vui lòng làm như thế, và họ mắc nợ những người ấy. Vì nếu dân Ngoại-bang đã chia phần trong các điều thuộc-linh của những người ấy, họ mắc nợ để hầu-việc những người ấy cũng bằng các thứ vật-chất. 28 Bởi vậy, khi tôi đã hoàn-tất việc này, và đã gán xỉ những thành quả này của họ vào họ, tôi sẽ đi tiếp tới Xi-pa-nia qua anh em. 29 Và tôi biết rằng khi tôi đến cùng anh em, tôi sẽ đến trong sự đầy phước của Đấng Christ.

30 Bây giờ tôi thúc-giục anh em, hồi anh em, bởi Chúa Giê-xu Đấng Christ của chúng ta và bởi tình yêu của Linh, cùng tôi nỗ-lực trong các lời cầu-nguyện của anh em cùng Đức Chúa TRỜI cho tôi, 31 để tôi có thể được giải-thoát khỏi những kẻ không tuân-phục trong Giu-đê, và để việc phục-vụ của tôi cho Giê-ru-sa-lem được tỏ ra chấp-nhận được đối với các thánh-đồ; 32 để tôi có thể đến cùng anh em trong niềm vui bởi ý-muốn của Đức Chúa TRỜI và tìm được sự nghỉ-ngơi trong tình bầu-bạn của anh em. 33 Bây giờ xin Đức Chúa TRỜI của sự bình-an ở với tất cả anh em. A-men.

Phao-lô chào thăm các bạn ông (16.1-16.16)

16 Tôi gửi-gắm cho anh em người chị-em Phê-bê của chúng ta, là một tôi-tớ của hội-thánh ở tại Sen-cơ-rê, 2 để anh em nhận bà trong Chúa theo cách-thức xứng-dáng của các thánh-đồ, và để anh em giúp-đỡ bà trong bất cứ vấn-đề gì bà có thể cần đến anh em; vì chính bà cũng đã là kẻ giúp-đỡ của nhiều người, và cũng của chính tôi nữa.

3 Hãy chào Bê-rít-sin và A-qui-la, các bạn đồng-công của tôi trong Đấng Christ Giê-xu, 4 họ vì sinh-mạng của tôi đã đánh liều chính cổ của họ, là những người không những tôi cảm tạ cùng mà còn tất cả các hội-thánh của dân Ngoại-bang nữa; 5 cũng chào hội-thánh nhóm trong nhà của họ. Hãy chào Ê-bai-nết, người yêu-dấu của tôi, là người cải tâm sang Đấng Christ đầu tiên từ A-chai. 6 Hãy chào Ma-ri, người đã làm việc cực-lực vì anh em. 7 Hãy chào An-trô-ni-cơ và Giu-ni-a, họ-hàng bà con của tôi và các bạn đồng tù-nhân của tôi, họ xuất-sắc giữa các sứ-đồ, họ cũng ở trong Đấng Christ trước tôi. 8 Hãy chào Am-li-a, người yêu-dấu của tôi trong Chúa. 9 Hãy chào U-ros-ban, bạn đồng-công của chúng tôi trong Đấng Christ, và Êch-ta-chy người yêu-dấu của tôi. 10 Hãy chào A-be-lơ, người được chấp-nhận trong Đấng Christ. Hãy chào các người trong gia-hộ của A-rích-tô-bu. 11 Hãy chào Hê-rô-đi-ôn, họ-hàng bà con của tôi. Hãy chào các người trong gia-hộ của Nạt-xít, các người ở trong Chúa. 12 Hãy chào Try-phe-nơ và Try-phô-sơ, họ làm việc trong Chúa. Hãy chào Bết-si-đơ người yêu-dấu, đã làm việc cực-lực trong Chúa. 13 Hãy chào Ru-phu, người được chọn trong Chúa, cũng chào mẹ của anh ấy và mẹ của tôi. 14 Hãy chào A-sin-co-rích, Pho-lê-gôn, Hết-me, Ba-trô-ba, Hết-ma và các anh em ở với họ. 15 Hãy chào Phi-lô-lô-gơ và Giu-li, Nê-rê và chị của người, và Ô-lim, và tất cả các thánh-đồ ở với họ. 16 Hãy chào nhau với cái hôn thánh. Tất cả các hội-thánh của Đấng Christ chào anh em.

¹Bài giảng của Môi-se 32.43

²Thánh-thi 117.1

³Ê-sai 11.10

⁴Ê-sai 52.15

**Thư của Phao-lô gửi người Rô-ma
(Rô-ma 16.17-16.27)**

Phao-lô cho các lời chỉ-dạy cuối cùng (16.17-16.27)

17Bây giờ tôi thúc-giục anh em, hối anh em, coi chừng những kẻ gây các sự bất-hòa và các dịp làm sây chân, trái với lời giảng-dạy mà anh em đã học, và hãy rẽ khỏi họ. **18**Vì các người như loại đó là những kẻ nô-lệ, không phải của Chúa chúng ta là *Đấng* Christ, nhưng của chính cái bụng của họ; và bằng lời nói êm-ả và tăng-bớt của họ, họ đánh lừa tâm của người không nghi ngờ. **19**Vì phúc-trình về sự vâng lời của anh em đã tới tất cả; bởi vậy tôi đang vui-mừng vì anh em, nhưng tôi muốn anh em khôn-ngoa trong điều tốt, và vô tội trong điều xấu. **20**Và *Đức* Chúa TRỜI của sự bình-an sẽ kíp nghiền-nát Sa-tan dưới chân của anh em.

Xin ân-điễn của Chúa Giê-xu của chúng ta ở với anh em.

21Ti-mô-thê, bạn đồng-công của tôi, chào anh em, và Lu-si-út và Gia-sôn và Sô-xi-ba-tê, họ-hàng bà con của tôi, *cũng vậy*.

22Tôi, Tệt-tiu, là người *ghi chép* thư này, chào anh em trong Chúa. **23**Gai-út, người tiếp-đãi tôi và tiếp-đãi toàn-thể hội-thánh, chào anh em. Ê-rát, thủ-quỹ thành-phố chào anh em, và Qua-rơ-tu, người anh em. **24**[Xin ân-điễn của Chúa Giê-xu *Đấng* Christ của chúng ta ở với tất cả anh em. A-men.]

25Bây giờ *xin dâng* lên Ngài là *Đấng* có thể thiết-lập anh em theo tin-lành của tôi và sự thuyết-giảng về Giê-xu *Đấng* Christ, theo thiên khai về lẽ mâu-nhiệm đã được giữ bí-mật từ các thời-đại lâu dài đã qua, **26**nhưng bây giờ được biểu lộ, và bởi các lời Thánh-Kinh của các tiên-tri, theo mạng-lệnh của *Đức* Chúa TRỜI đời đời, đã được làm cho tất cả các dân-tộc biết, *dẫn* đến sự tuân-phục của đức-tin; **27***xin dâng* lên *Đức* Chúa TRỜI khôn-ngoa độc nhất, qua Giê-xu *Đấng* Christ, sự vinh-hiễn đời đời. A-men⁽¹⁾.

¹bản khác thiếu 16.25-16.27 hoặc thêm nó sau 14.23 hay 15.33; có bản khác đặt câu 24 sau câu 27.